Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Charis

[Årbog, redigeret af K.L. Rahbek].

Udkom 1797 og 1799-1807.

Affotograferingen er udført efter eksemplarer fra biblioteker.

Detaljer om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0057/sknr57419.htm

Udarbejdet af Niels Jensen

12854.

18vo.

FREDERIKSBERG KOMMUNEBIBLIOTEKER

Johan Bruun

Af

Knud Lyne Rahbek,
forhen Professor ved Kiøbenhavns Universitet.

Kiøbenhavn.
Trykt og forlagt af Directeur Joh. Fr. Schultz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

FREDERIKSBERG · KOMMUNEBIBLIOTEKER

05.9
Ch 24
Magasin

37 5297

L

Almanak

for

Aaret 1800.

Formørkelser.

I indeværende Aar 1800 indtræffe tvende Formørkelser i Solen, og tvende i Maanen, hvoraf dog kuns den eene i Maanen bliver hos os at see. Samme begynder den 2 October Kl. 9. 50 Min. Eftermiddag, er størst Kl. 10. 46 Min., da over en Femtedeel af Maanen er formørket, og endes Kl. 11 41 Min.

Januarius eller Glugmaaned har 31 Dage.

O	1	Nytaar	
T	2	Abel	Første ☽ Kl. 11
F	3	Enoch	42 M. Efterm.
Lo	4	Methusalem	
S	5	Søndag efter Nytaar	
M	6	Hellig tre Konger	
Ti	7	Knud Hertug	
O	8	Erhardt	
T	9	Beatus	
F	10	Paul Erem.	
Lo	11	Hyginus	Fuld ○ Kl. 2
S	12	1ste Sønd. efter Hellig 3 K.	59 M. Form.
M	13	Hilarius	
Ti	14	Felix	
O	15	Maurus	
T	16	Marcellus	
F	17	Antonius	
Lo	18	Prisca	Sidste ☾ Kl. 8
S	19	2den Sønd. efter Hellig 3 K.	32 M. Form.
M	20	Fab. Sebast.	
Ti	21	Agnes	
O	22	Vincent	
T	23	Emerentia	
F	24	Timotheus	
Lo	25	Pauli Omvendelse	Ny ● Kl. 4
S	26	3die Sønd. efter Hellig 3 K.	1 M. Form.
M	27	Chrysostomus	
Ti	28	Kronprinds Frederik	
O	29	Christian den 7des Fødsel	
T	30	Lovisa	
F	31	Vigilius	

Lø	1	Birgitta	Første ☽ Kl. 9 15 M. Efterm.
S	2	4de Sønd. efter Hellig 3 K.	
M	3	Blasius	
Ti	4	Veronica	
O	5	Agatha	
T	6	Dorothea	
F	7	Richardus	
Lø	8	Corintha	
S	9	Septuagesima	Fuld ○ Kl. 5 59 M. Efterm.
M	10	Scholastica	
Ti	11	Euphresine	
O	12	Eulalia	
T	13	Benignus	
F	14	Valentin	
Lø	15	Faustinus	
S	16	Sexagesima	Sidste ☾ Kl. 4 25 M. Efterm.
M	17	Findanus	
Ti	18	Juliane Sophie	
O	19	Ammon	
T	20	Eucharius	
F	21	Samuel	
Lø	22	Peders Stol	
S	23	Fastelavn	Nye ● Kl. 5 45 M. Efterm.
M	24	Matthias	
Tj	25	Hvide Tirsdag	
O	26	Aske Onsdag	
T	27	Procopius	
F	28	Ollegaard	

Lø 1 Albinus

S 2 1ste Søndag i Faste
M 3 Lucius
Ti 4 Adrianus.
O 5 Tamperdag
T 6 Gotfred
F 7 Perpetua
Lø 8 Beata

Første ☽ Kl. 6 36 M. Efterm.

S 9 2den Søndag i Faste
M 10 Edel
Ti 11 Thala
O 12 Gregorius
T 13 Macedon.
F 14 Eutychius
Lø 15 Sacharias

Fuld ☺ Kl. 6 40 M. Form.

S 16 3die Søndag i Faste
M 17 Gertrud
Ti 18 Alexander
O 19 Joseph
T 20 Gordius
F 21 Benedict
Lø 22 Paulus

Sidste ☾ Kl. 11 58 M. Form.

S 23 Midfaste
M 29 Ulrica
Ti 25 Maria Bebudelse
O 26 Gabriel
T 27 Castor
F 28 Eustachius
Lø 29 Jonas

Nye ● Kl. 9 6 M. Form.

S 30 5te Søndag i Faste
M 31 Frederik den 5tes Fødsel

Ti 1 Hugo
O 2 Theodosius
T 3 Nicetas
F 4 Ambrosius
L 5 Irenæus

Første ☽ Kl. 1, 35 M. Efterm.

S 6 Palme Sondag
M 7 Egesippus
Ti 8 Janus
O 9 Procopius
T 10 Skiertorsdag
F 11 Langfredag
L 12 Julius

Fuld ☺ Kl. 5 7 M. Efterm.

S 13 Paaskedag
M 14 2den Paaskedag
Ti 15 Christian 5tes Fødsel
O 16 Mariane
T 17 Anicetus
F 18 Eleutherius
Lø 19 Daniel

Sidste ☾ Kl. 7 59 M. Form.

S 20 1ste Sondag efter Paaske
M 21 Florentius
Ti 22 Cajus
O 23 Georgius
T 24 Albertus
F 25 Marcus Evangelist
Lø 26 Cletus

Nye ☽ Kl. 1 23 M. Form.

S 27 2den Sondag efter Paaske
M 28 Vitalus
Ti 29 Petr. Mart.
O 30 Severus

Mai eller Maimaaned har 31 Dage.

T 1 Philip Jacob
F 2 Athanasius
L 3 Kaarsmisse — Første ☽ Kl. 4 58 M. Form.

S 4 3die Sondag efter Paaske
M 5 Gothardus
Ti 6 Joh. Ant. Port.
O 7 Flavia
T 8 Stanislaus
F 9 Bededag
Lø 10 Gordianus — Fuld ○ Kl. 1 39 M. Form.

S 11 4de Sondag efter Paaske
M 12 Pancratius
Ti 13 Ingenuus
O 14 Christian
T 15 Sophie
F 16 Sara
Lø 17 Bruno — Sidste ☾ Kl. 5 23 M. Efterm.

S 18 5te Sondag efter Paaske
M 19 Potentiana
Ti 20 Angelica
O 21 Helena
T 22 Christi Himmelfart
F 23 Desiderius
Lø 24 Esther — Ny ● Kl. 5 34 M. Efterm.

S 25 6te Søndag efter Paaske
M 26 Beda
Ti 27 Lucianus
O 28 Wilhelm
T 29 Maximin
F 30 Wigandus
Lø 31 Petronella — Første ☽ Kl. 4 37 M. Efterm.

Juni eller Skiersommer har 30 Dage.

S 1 Pindsedag
M 2 2den Pindsedag
Ti 3 Erasmus
O 4 Tamperdag
T 5 Bonifacius
F 6 Robertus
Lø 7 Jeremias — Fuld ○ Kl. 8 51 M. Form.

S 8 Trinitatis
M 9 Primus
Ti 10 Onuphrius
O 11 Barnab. Ap.
T 12 Chr. Legeme
F 13 Cyrillus
Lø 14 Rufinus — Sidste ☾ Kl. 4 52 M. Form.

S 15 1ste Sondag efter Trinitatis
M 16 Tycho
Ti 17 Botholphus
O 18 Leontius
T 19 Gervasius
F 20 Sylverius
Lø 21 Albanus

S 22 2den Sondag efter Trinitatis — Ny ● Kl. 8 43 M. Form.
M 23 Paulinus
Ti 24 St. Hans Dag
O 25 Prosper
T 26 Pelagius
F 27 7 Sovere
Lø 28 Eleonora

S 29 3die Sondag efter Trinitatis
M 30 Lucine — Første ☽ Kl. 1 6 M. Form.

Juli eller Ormemaaned har 31 Dage.

Ti	1	Theobaldus	
O	2	Marie Besøgelse	
T	3	Sophie Magdalene	
F	4	Ulric	
Lø	5	Anselmus	
S	6	4de Søndag efter Trinitatis	Fuld ☉ Kl. 3
M	7	Lovise Augusta	40 M. Efterm.
Ti	8	Kield	
O	9	Sostrata	
T	10	Wilh. Carol.	
F	11	Josua	
Lø	12	Elias	
S	13	5te Søndag efter Trinitatis	Sidste ☾ Kl. 6
M	14	Bonavent.	57 M. Efterm.
Ti	15	Apost. Deling	
O	16	Susanna	
T	17	Alexius	
F	18	Arnulphus	
Lø	19	Justa	
S	20	6te Søndag efter Trinitatis	
M	21	Irenus	Ny ● Kl. 10
Ti	22	Marie Magdalene	29 M. Efterm.
O	23	Apollinaris	
T	24	Christina	
F	25	Jacobus	
Lø	26	Anna	
S	27	7de Søndag efter Trinitatis	
M	28	Aurelius	
Ti	29	Oluf	Første ☽ Kl. 7
O	30	Abdon	29 M. Form.
T	31	Germanus	

F	1	Peders Fængsel	
Lø	2	Hannibal	
S	3	8de Søndag efter Trinitatis	
M	4	Dominicus	Fuld ○ Kl. 11
Ti	5	Osvaldus	29 M. Efterm.
O	6	Christi Forklaring	
T	7	Donatus	
F	8	Ruth	
Lø	9	R.manus	
S	10	9de Søndag efter Trinitatis	
M	11	Herman	
Ti	12	Clara	Sidste ☾ Kl.11
O	13	Hippolytus	33 M. Efterm.
T	14	Eusebius	
F	15	Mariæ Himmelfart	
Lø	16	Rochus	
S	17	10de Søndag efter Trinitatis	
M	18	Agapetus	
Ti	19	Sebaldus	
O	20	Bernhard	Ny ● Kl. 11
T	21	Salomon	6 M. Form.
F	22	Symphorin	
Lø	23	Sachæus	
S	24	11te Søndag efter Trinitatis	
M	25	Ludvig	
Ti	26	Irenæus	
O	27	Gebhard	Første ☽ Kl. 0
T	28	Lovisa	51 M. Efterm.
F	29	Johannes Halshuggelse	
Lø	30	Benjamin	
S	31	12te Søndag efter Trinitatis	

M	1	Egidius	
Ti	2	Elisa	
O	3	Seraphia	Fuld ☉ Kl. 9
T	4	Juliana Maria	31 M. Form.
F	5	Regina	
Lo	6	Magnus	
S	7	13de Søndag efter Trinitatis	
M	8	Mariæ Fødsel	
Ti	9	Gorgonius	
O	10	Burchard	
T	11	Hildebertus	Sidste ☾ Kl. 5
F	12	Guido	57 M. Form.
Lo	13	Cyprianus	
S	14	14de Søndag efter Trinitatis	
M	15	Eskild	
Ti	16	Euphemia	
O	17	Tamperdag	
T	18	Christian Frederik	Ny ● Kl. 10
F	19	Constantia	53 M. Esterm.
Lo	20	Tobias	
S	21	15de Søndag efter Trinitatis	
M	22	Mauritius	
Ti	23	Linus	
O	24	Thecla	
T	25	Cleophas	Første ☽ Kl. 6
F	26	Adolphus	28 M. Esterm.
Lo	27	Cosmus	
S	28	16de Søndag efter Trinitatis	
M	29	St. Michel	
Ti	30	Hieronimus	

O	1	Remigius	
T	2	Ditlev	Fuld ☉ Kl. 10
F	3	Mette	37 M. Efterm.
Lø	4	Franciscus	
S	5	17de Sondag efter Trinitatis	
M	6	Broderus	
Ti	7	Amalia	
O	8	Ingeborg	
T	9	Dionysius	
F	10	Gereon	
Lø	11	Prinds Frederik	Sidste ☾ Kl. 1
S	12	18de Sondag efter Trinitatis	1 M. Form.
M	13	Angelus	
Ti	14	Calixtus	
O	15	Hedevig	
T	16	Gallus	
F	17	Florentinus	
Lø	18	Lucas Evang.	Ny ☉ Kl. 10
S	19	19de Sondag efter Trinitatis	1 M. Form.
M	20	Henrich	
Ti	21	11000 Jomfruer	
O	22	Cordula	
T	23	Søren	
F	24	Proclus	
Lø	25	Crispus	Første ☽ Kl. 1
S	26	20de Sondag efter Trinitatis	38 M. Form.
M	27	Sem	
Ti	28	Kronprindsf. Maria	
O	29	Narcissus	
T	30	Charl. Lovise	
F	31	Lutherus	

November eller Slagtemaaned har 30 Dage.

Lø	1	Alle Helgen	Fuld ☉ Kl. 2 48 M. Efterm.
S	2	21de Sondag efter Trinitatis	
M	3	Hubertus	
Ti	4	Otto	
O	5	Malachias	
T	6	Leonhard	
F	7	Engelbrecht	
Lø	8	Claudius	
S	9	22de Sondag efter Trinitatis	Sidste ☾ Kl. 7 28 M. Efterm.
M	10	Adelheid	
Ti	11	Morten Bisp	
O	12	Torkild	
T	13	Arcadius	
F	14	Friderich	
Lø	15	Leopold	
S	16	23de Sondag efter Trinitatis	Ny ● Kl. 8 40 M. Efterm.
M	17	Anianus	
Ti	18	Hesychius	
O	19	Elisabeth	
T	20	Volemarus	
F	21	Mariæ Ofring	
Lø	22	Frederik Ferdinand	
S	23	24de Sondag efter Trinitatis	Første ☽ Kl. 11 37 M. Form.
M	24	Chrysogonus	
Ti	25	Catharina	
O	26	Conrad	
T	27	Facundus	
F	28	Sophie Magdalene	
Lø	29	Saturnius	
S	30	1ste Sondag i Advent	

M 1	Arnoldus	Fuld ☺ Kl. 9
Ti 2	Bibiana	14 M. Form.
O 3	Svend	
T 4	Barbara	
F 5	Sabina	
Lø 6	Nicolaus	
S 7	2den Søndag i Advent	
M 8	Mariæ Undfangelse.	
Ti 9	Rudolphi	Sidste ☾ Kl. 0
O 10	Judith	3 M. Efterm.
T 11	Damasus	
F 12	Epimachus	
Lø 13	Lucia	
S 14	3die Søndag i Advent	
M 15	Nicasius	Ny ☻ Kl. 6.
Ti 16	Lazarus	57 M. Form.
O 17	Tamperdag	
T 18	Lovisa	
F 19	Nemesius	
Lø 20	Abraham	
S 21	4de Søndag i Advent	
M 22	Japetus	
Ti 23	Thorlacus	Første ☽ Kl. 1
O 24	Adam	8 M. Form.
T 25	Juledag	
F 26	St. Stephani	
Lø 27	Johannes Evang.	
S 28	Sønd. imell. Juul og Nytaar	
M 29	Noah	
Ti 30	David	
O 31	Sylvester	Fuld ☺ Kl. 4 27 M. Form.

Til
Ham, som recenserede Charis for 1799.

Det er sørgeligt, at Recensenten maae tilsidesætte Held Zetlitz med hans lykkelige Kaar, og lette Sind — men Nein har Ret.

Lærde Eft. 1799. No. 2. Pag. 26.

Ven Recensent! (Forsmaaer Du Navnet Ven,
Saa giv det — den har tect sig saa — Din Pen.)
Siig, er den kun et Selvbedrag, min Glæde?
Maae, naar jeg leer, partu min gode Engel græde?
I saa Fald har jeg ondt — ret meget ondt af ham;
Thi saa han gaaer den halve Dag, og stæber,
Erhverver suure Miner, slider Læber,
Og giør sin Salighed en evig Skam.

Jeg læser gierne Reins de mørke Klager,
Hans Sorg er skiøn, og — ak desværre! — sand;
Men var end Rein, som Job, en Plagers Mand,
Blev derfor heele Jorden skabt til Plager?
Og hvis mit lette Sind er Lykke — o man tage
Alt, uden det, Elisa, og de Smaae,
Og smilende jeg skal paa Torne gaae,
Og under svare Møier ikke klage — —
Men er det Lykke? Ven! jeg den for Intet har;
Jeg har ei kiøbt den, som jeg den ei sælger;
Jeg kom til Verden slig; ufød jeg yndet var.
Men Manden, som ei selv sit Lod udvælger,
Og faaer en høi Gevinst, har han ei Ret,
Om han sin Lod ei kalder slet,
Og ikke klynker? er hans varme Glæde
En Løgn, fordi hans Ven med Ret kan græde?
"Nei — svarer Du — men enkelt Svale giør
"Ei Sommer" — Godt! dog vidner den, det tøer.

Og er vor Jord da rigtig arm paa Glæde?
Er jeg — alvorlig — en Undtagelse?
Mon ikke mange, som med Haste græde,
Kun savne Viisdom, for med mig at lee?
Som for Exempel — om jeg vilde klage,
Mon jeg forgieves søgte Emner? — Gield,
En Hustrue — som forskiønner mine Dage,
Men — som i mig har ægtet Haab, ci Hæld;
To Døttre-Par, som trives, og mig glæde,
Men som i Arv en Skilling neppe faae,
Og derfor maaskee skal som Attergløimer * gaae;
Skiøndt deres Moders skiønne Spor de træde.
Sæt, at i disse Billeder jeg hang,
Og saae Fremtidens muelig mange Plager
I Hustrues hulde Favntag, Barnets Sang,
Og vante saa min glade Aand til Klager;
Var jeg da visere? Min Elegie

* Et norsk Ord paa gamle Piger.

Guds og Naturens bedre Maler
End Visen, som jeg munter stemmer i,
Og hvor udigtet Fryd ukunstlet taler!
Og dog har Rein — som Rein, desværre! Ret.

Som Hiertet leer hos mig med Ret, hos ham det græder;
Ham Jordens Glæder flye, mig søge Livets Glæder;
Jeg styrkes Dag for Dag, han er af Moier træt.
Men hvo vil giore hans, hvo min Erfaring til
Den Vægt, som Jordens Held og Vanheld skal bestemme?
Hvis Jordens sande Held Du klog beregne vil,
Vord døv mod Klagens Suk, og Sangens muntre Stemme,
Det eene, som den anden, daare kan;
Men gak — Religionen ved Din Side —
At søge Sandhed, om paa Jordens Land.

— "O hvilken Hær af Sorger — Hvad at lide!
"Hør Armods Suk — saa ofte ubenhørt —
"Hør Undertryktes Skrig — de faldt for Rænker —
"See himmelskiøn Uskyldighed forført —
"Hist Overtroes — der Despotismes Lænker —
"O hvo er den, der føler sig
"En Verdens Borger, og hos dette Glædens Liig
"Paa et Halleluja — og uden Gysen — tænker!

O! det vil klæde i en Elegie,
Men giennem Sorgens Flor, og Smertens Taare
Ei skues grant — Sindslidelser bedaare —
Kun fra den Viises Haand, som dømmer fordomsfrie,
Og skuer grant, jeg vil vort Jordlivs Malerie.

Jeg Maler er, og Du en Donna har,
Og hende skal jeg male; strax jeg tar
Mit Apparat — Tre fire stykre Tænder,
En Klynge Fregner, og en halv Snees Koppe-Ar,
En Fodsleк, som i ildrød Purpur brænder,

Tæt hos en Negl, som noget rustet er,
Jeg maler, og, om dette Uglefærd,
Jeg siger: "See Din Donna der,
"Hun indtil Livet malet er."
Siig, mon Du vil Din Donna der gienkiende?
Og dog var Intet i mit Malerie,
Som jo tilhørte hende;
Men jeg uredelig hver Skionhed gik forbie,
Kun maled et Register paa
De faa Uskionheder, jeg hos Din Skionne saae;
Men gior ei vore Herakliter saa,
Naar Jorden som en Jammerdal de male,
Og utaknemmelig mod Gud og Mennesket
De haane ham, og Glæden mindske det?
Du straffede for Løgn, o Ven! min glade
Tale;
Jeg grunded dybere, og see! jeg fandt,
At Livet, skildret skiønt, er Livet, skildret sandt,

Med munter Sang tilbeder jeg den Fader,
Til Godt og Miskundhed som saa sin Haand oplader,
At Spurven selv paa Taget mættes kan;
Saa seer jeg til hans bedste Værk, en Mand,
Og spørger: kan uendelig Forstand
Da handle, som en Taabe? Godhed svige? —
Og er ei Jorden fuld deraf? — fra den,
Hvis Evner kalde ham til Himmelen,
Hvis mindste Arvepart er Jorden, til et Rige?
Saa seer jeg over Jorden ud,
Og allevegne seer jeg Godheds Gud,
I Armods trange Vraae, ved Syges Smerte-Leie,
Ham, mægtig bøiende til Godt de Ondes Veie;
O! fra hans mildtopladte Faderhaand
Neddrysser Legems Styrke, Siæle-Glæde,
Trøst falder qvægende, som Dug, paa sorgfuld Aand,
Og Fryd gaaer venlig ind til dem, som græde.

Saa gaae den ind, og der boesætte sig,
Til Rein, den sande Sorgs ulignelige Sanger.
Og Du, min Ven! vær Du saa lykkelig,
At kun med digtet Sorg Din skiønne Muse pranger.

Lye, d. 15 Julii 1799.

J. Zetlitz.

Generalkrigscommissair
Ole Wessels Gravminde.

Naar dette Marmor engang smuler hen,
Er Præget af hans store Siæl igien.
Andægtige! du, som nedknæler her,
O! vend dit Øie hid, af Wessel lær,
At ene den tilbeder værdig Gud,
Som stræng i Dyd adlyder Pligters Bud;
Skue hid, du Fattige! han elskte dig;
Skue hid, du Lykkens Søn! bliv Wessel liig.

Rein.

Selvmorderen af Kiærlighed.

En Fortælling.

Taare, siig, hvorfor du rinder
Paa den Stoltes blege Kinder
Ved et ubesiælet Leer?

Balders Dod. Act 1. Sc. 2.

"En Titel, som lover et meget forslidt Æmne, og umoralsk, oven i Kiøbet. Man skulde dog troe, at Wertheriadernes Dage vare ugienkaldelig forbi." "Heller er dette ingen Wertheriade, ligesom jeg overalt, uden i mindste Maade forresten at forandre mine Tanker om hiint poetiske Mesterværk, vel kunde være fristet at benægte, at man kunde give det ovenstaaende Titel." "Og hvad var det da, naar det ikke var Selvmord af Kiærlighed?" "Ogsaa her, som saa ofte ellers, forbytter man Forlibelse, Elskov, med Kiærlighed;

den første af disse Lidenskaber er egenkiærlig, den anden velvillig; den første giør alt for sig selv, den sidste alt for den Elskede; den første var unægtelig Werthers, uagtet han, som næsten altid er Tilfældet, søgte at blænde sig selv ved at adle sig sin Forlibelse under Kiærligheds Navn; den sidste....." "Skal formodentlig være Hovedhiulet i følgende Fortælling; jeg begriber det; men det være nu, som det vil, kan De dog ikke nægte, at Selvmord altid bliver umoralsk." "Man forlade mig, at jeg ikke indlader mig i denne Strid; den nyere Sædelære, som saa rask hen bestemmer Handlingernes absolute Moralitet og Immoralitet, uden at see hen til deres Grunde, eller tilsigtede Følger, har aldrig nogensinde vildet enten i mit Hoved eller i mit Hierte. Philantropien og den sunde Menneskeforstand bevare mig fra nogensinde at blive Selvmords Talsmand; men at alle kunne affærdiges med een Dom.... Dog — var det ikke bedre, først at læse min Fortælling, inden man bedømte — eller rettere — fordømte den?

I Lisenhain, en Hauge — saa kalde Hamborgerne deres skiønne Lystgaarde og Landstæder — nær de fortryllende Elvbredder, levede trende Mennesker et saa lykkeligt Liv, som faderlig, barnlig, søsterlig og broderlig Kiærlighed kunne skiænke. Disse tre Mennesker vare Balthasar Ehrmann, forhen en meget anseet Kiøbmand i Hamborg, hans Datter Magdala, en Pige i sin favreste Fremvæxt, og hans Brodersøn August, en ung Candidat, som Balthasar havde fra hans første forladte Barndom holdt, som sin egen Søn, og som nu til Giengield gik ham til Haande i Magdalas Underviisning og Opdragelse.

Da Magdala var ni Aar gammel, mistede hun sin fortreflige Moder, Elise Ehrmann, hvis eeneste Datter hun var. Balthasar, der fuldelig følte, han aldrig kunde faae, aldrig vilde finde Elises Liige, og der — som han selv udtrykte sig — ansaae sig alt for meere end riig nok til, at hans eeneste Datter i Tiden kunde blive ulykkelig, overdrog sin Handel til en ung Mand af sin forrige Princi-

pals Paarørende, hvem han havde for ikke længe siden taget i Compagnie med sig, og som havde ægtet en vidtløftig beslægtet af hans afdøde Kone; hos denne sin Eftermand nedsatte han sin Formue, forlod Hamborg, og flyttede for bestandig ud til sin Lystgaard, der at leve med begge sine Børn, thi August var hans Hierte ligesaa nær, som hans Magdala.

Da Balthasar tog denne Beslutning, havde han bragt sin Formue til noget over de første 100000 Mark, som efter Kyndiges Sigelse for en Kiøbmand skulle være vanskeligere og seenere at vinde, end den følgende Million; og som han, der var af de gammeldags Kiøbmænd, hvem det laae meere paa Hierte, ved Stræbsomhed at erhverve, og ved Klogskab og Sparsomhed at bevare, end ved et uophørligt va banque uafladelig at svæve mellem Millionairen og Staadderen, vist nok havde været længere om at samle, end — især i seenere Dage — mangen anden er din at vinde en titulair Formue, eller giøre en virkelig Fallit paa Millioner; men

for ham, der var aldeeles usmittet af seenere Dages rasende Kiøbmandsluxus, var og hiin Formue til et anstændigt huusligt Vellevnet, og til rund Godgiørenhed, meere end tilstrækkelig.

Saalænge hans elskede Elise levede, havde hun været sin Magdalas eeneste Lærerinde; og det vilde maaskee været ligesaa vanskeligt at finde nogen, der havde hendes Aand og Indsigter, som hendes Hierte dertil. En ualmindelig ypperlig Opdragelse og Underviisning var den eeneste Arv, Elise efter sin fortreflige Fader, en meget oplyst men fattig Landsbyepræst, havde faaet; men denne Arv havde hun ogsaa sin heele Levetiid saaledes vidst at giøre frugtbringende, at man med Føie kunde sige, hun havde fordobblet den; ogsaa bleve de Kundskaber, hun egenlig til sin egen Forneielse og Forædling havde indsamlet, hende syvfold vigtige og kiære, da de kunde tiene til hendes elskede Datters Uddannelse. Allerede i sit niende Aar kunde da Magdala skikkelig Fransk, var ikke gandske ukyndig i Engelsk, og havde læst, hvad der i

hendes Fædrenesprog var passeligt for hendes Alder, uden derfor at have forsømt de qvindelige Huussysler og Færdigheder, saa vidt hun endnu var i Stand til at lære disse; og alt det havde hun lært af sin Moder, som — saa driftig en Huusmoder hun tillige var — dog rundelig havde fundet Tiid til alt dette, da hun havde hverken franske eller tydske Comedier at flane dagligen paa, ingen ugenlige eller oftere Baller at udholde, og udsove, ingen Kiæde af uafbrudte Forlystelser at giennemsværme. Ogsaa var Arbeidet hende let, da hendes Magdala var saa lærvillig og lærenem, som Børn, der med fornuftig Kiærlighed betimelig anføres til at lære, bestandig ville findes. Magdala elskede inderlig sin Moder; det var hendes Lyst, at være hende til Fornøielse, og allerede denne Grund vilde have været nok til at giøre hende flittig, om end ikke Elise havde vidst saa passende at vælge sin Underviisning, at den var Datteren en behagende Syssel.

Men nu reves Moderen fra hende, og Faderen, der, skiøndt en Mand af dyrket

Forstand, ikke havde havt Leilighed til at erhverve sig sin Kones Kundskaber, men dog derhos besad den sieldne Egenskab, at skionne paa deres Værd, var saare glad, at han i sin Fostersøn fandt en duelig Medhielper i denne Henseende. August havde just fuldbragt sin academiske Løbebane i Kiel, og forlod dette Universitet ledsaget af sine Læreres Agtelse og sine Medstuderendes Kiærlighed, da Elise døde. Det havde været Balthasars Tanke, at August nu skulde gaaet nogen Tiid paa Reiser; men nu — sagde han — havde han ham selv behov; og med inderlig Glæde bortbyttede August den Fornøielse, at see fremmede Lande, for den Glæde, at leve med sin Velgiører og med Magdala. Ogsaa kunde man ikke lettelig være bedre skikket til saadan Underviisning, end August var; de levende Sprog havde han allereede, inden han forlod Altonas Skole, saaledes lært, at han deri ikke havde videre behov, end den ædle Velvillighed, hvormed Kiels Professorer, især den eiegode Christiani, aabnede ham deres velforsynede Bogsamlinger; i øvrigt

havde han over Eckermann, Moldenhawer og Geyser ligesaalidet forsømt sin gamle altonaiske Lærer, den kielske Gellert, eller Carl Cramers Forelæsninger over Tasso, eller den smagfulde Funmars, som den skarpsindige Tetens, Naturens fortroelige Fabricius, og Historikeren Hegewisch. Ogsaa var han Magdala en overmaade kiærkommen Lærer. Saalænge hun kunde huske, havde det været Magdala en Fest, naar August i sin Skolegang hver Søndag, i hine fiire Universitetsaar hver Ferie, kom hiem. Inderlig glædede hun sig altsaa til at høre, at han nu skulde være hos dem bestandig, skulde læse med hende, skulde være hendes og hendes Faders daglige Selskab.

Heller ikke glædede hun sig uden Føie. Med inderlig Glæde tiltraadte August sin nye Forretning, og daglig blev den ham kiærere; thi daglig var Magdala gladere ved at læse med ham, og daglig giorde hun hurtigere og skiønnere Fremgang. Ogsaa lærte hun ikke, som desværre saa ofte er Tilfældet, med Hukommelsen eene, men med heele sin Siæl, med Aand og Hierte tillige. Bestemte Lære=

timer havde de ikke, og behøvede de ikke, thi da de vare heele Dagen tilsammen, var den heele Dag deres Læretiid; ligesom man i en anden Henseende med Føie kunde sige: den heele Dag var deres Frietiid, saalidet var det for nogen af dem Arbeide at undervise, eller at underviises; ja selv de Underviisningens Deele, der ellers nødvendigen ere de tørreste og kiedsomste, bleve dem ofte til Leeg og til Moerskab. Saaledes giorde nu og da Magdala sig en Spøg af, om Morgenen at liste sig op før de andre, og da f. Ex. binde en Bouquet af alle Haugens forskiellige Blomster, og naar hun bragde dem frem, tillige at sige enhvers franske eller engelske Navn, som hun samme Morgen havde lært sig; saaledes paa Faderens eller Augusts Fødselsdag kunde hun overraske dem, nu med at bringe sin Fader en nydelig afskreven og selv udarbeidet Oversættelse af et eller andet fransk eller engelsk Stykke, der, naar August om Aftenen læste dem for, særdeeles havde behaget ham; nu ved at foredeclamere August med sin søde nydelige Stemme et eller andet

lidet fransk eller engelsk passende Vers, som hun til dette Brug havde opsøgt, og udvalgt; saaledes lykønskede igien August hende med et lidet fransk, engelsk, eller italiensk Brev, eller Smaadigt, til hendes Fødselsdag, og dette blev da naturligviis ikke blot med Begierlighed læst, og tydet, men endog lært udenad; saaledes, naar de vare i Marken, eller ude at seile, eller paa nogen anden Lysttour, var det ofte deres Morue, hvo der kunde opgive den anden Ting, hvorpaa denne ikke vidste Navne. Og alt dette skeede, som man let kan tænke, uden al Affectation, al Underviisningskunstlerie; skeede gandske naturlig hos Mennesker, der søgte deres Fornøielser i og om dem selv, og som alt forneiede fra hinanden, fordi alt skeede for at fornøie.

Vist nok leed en Deel af Magdalas qvindelige Dannelse ikke lidet under hendes nærværende Opdragelse; det nemlig, som man saa ofte udelukkelsesviis kalder Huusholdning, og som ikke siælden er det modsatte deraf. Fik end Magdala Dag fra Dag mere og mere

et dyrket Hierte, og en dannet Aand, da giorde hun derimod desmindre Fremgang i Tærtebagning, og i at lave fiine Rætter, siden naturligviis sligt aldrig kom paa Balthasars velbesatte men simple og tarvelige Bord, hvis Mad var ligesaa let lavet, som Kiøkkensedlen-skreven. Men — sagde nu og da en gammel Pige, der fra Elises Tiid havde været i Huset, og nu forestod det — som det kaldes af dem, der ansee Kiøkkenet for Husets vigtigste Deel — det skulde dog liden Magdala lære; det hører dog til et fuldkomment Fruentimmer. "Ligesaalidt", svarte da Balthasar smilende: "som det hører til en fuldkommen Mand, at finde Smag deri." Og gierne saae Magdala, at hendes Fader tænkte saaledes; desmindre havde hun nødig, at være fra ham og August.

Bedre gik det derimod med det qvindelige Haandarbeide, der lod sig foretage inde i Stuen, som Syening, Strikning o. d. l. Da læste August af en eller anden moersom Bog — og Magdala havde ikke faaet Modens Opdragelse nok til at troe, at ingen Bog

kunde være moersom, undtagen Comedier og Romaner — en interessant Reiseberetning, et mærkeligt Levnet, en buffonsk Beskrivelse over een eller anden mærkværdig Dyrart o. s. v., alt saadant var for hende moersomt i høieste Grad; og endnu moersommere var det, naar ikke sielden Balthasar i Læsningen afbrød August, og de nu meddeelte hinanden, hvad de selv over lignende Æmne, eller ved lignende Anledning, kunde have hørt, tænkt, erfaret.

Det er mig desværre ikke vanskeligt at forestille mig, at mangen Læserinde, ved at giennemløbe denne Beskrivelse, vil tænke sig deres Levnet, som det kiedsommeligste i Verden; ak! der er kun saa faa, der have Begreb om, hvor fornøiet man kan være, naar man er skikket og villig til at fornøie sig selv.

Saaledes henrandt fire glade lykkelige Aar, næsten som een Dag; ingen Kummer, intet Vanhæld, ingen Skrantning forstyrrede dem; alle vare saa raske, som det sunde, fornøiede, landlige Samliv kunde giøre dem. Magdala, der var nær sit trettende Aar,

blomstrede, som en vel passet Blomst, hver Dag skiønnere frem; August, der var elleve Aar ældre, brammede med al den kraftfulde Ungdoms Skiønhed, man i den Alder kan have, naar man er lykkelig nok, til at være fuldkommen uforknyttet af stillesiddende Trældom, ufortæret af Lidenskaber, og ufordærvet af alle Slags Uordenlighed. Balthasar var nær ved de Tresindstyve; men havde — hvad Digteren kalder — en grøn Alde. Vel var hans Elises Død gaaet ham overmaade til Hierte; vel forvandt han aldrig hendes Savn; men hans Følelse derved var meere Længsel end Smerte; dybt og levende giennemtrængt af Christendommens beroeligende Lære saae han i hendes Død kun en kort Skilsmisse, der snart vilde lønnes med en evig Gienforening; mere end eengang sammenlignede han sine nærværende Dage med den lange Tid, da han, baade inden, og efter de bleve forlovede, med Længsel saae det Øieblik imøde, at hun engang kunde blive hans. Med inderlig Vellyst, som intet tabte i Sødhed ved at være krydret med Veemod, talte

han ofte om, hvorledes han ved sin Elise var blevet alt, hvad han var; hvorledes han, som en fattig Dreng, var kommet i Huset hos den Kiøbmand, hvor hun tiente som Huusjomfrue; hvorledes han der strax efter sin Ankomst var faldet i en hæftig Sygdom, under hvilken hun med saa megen Omhyggelighed og Ømhed havde pleiet ham, at dette havde lagt Grunden hos ham til den Erkiendtlighed, Godhed, og Kiærlighed, som siden havde, saa at sige, giort Udslaget for heele hans Liv; hvorledes han, for at være hende tilmaade, havde lagt Vind paa Sædelighed, Orden, og Fliid; hvorledes han derved saaledes havde sat sig i Yndest hos sin Principal, at denne, for at opmuntre, og belønne ham, idelig sagde: naar han saaledes blev ved, vilde han med Tiden blive en brav og en holden Mand; hvorledes han nu lidt efter lidt begyndte at vove at tænke paa Muligheden af, hun i saa Fald engang kunde blive hans; og i dette Ønske, i dette Haab, stedse blev ordenligere og stræbsommere, indtil hans Principal, meget før han havde ventet, overra=

skede ham med — efter de Tiders Maade — at giøre ham til Karl; han nu lidt efter lidt stræbte, at erhverve og samle, for at kunde tænke paa, at byde hende sin Haand, og nu Gud — som han af sit fulde Hierte sagde — for hans Elises Skyld havde velsignet hans Stræben og Sparen, saa han var blevet en holden og en lykkelig Mand; og glad havde kundet see tilbage paa hver møisom og uroelig Time, han havde havt. Saaledes forestillede han sig nu ogsaa, hvor glad og lykkelig han vilde blive, naar han for evig fik sin Elise igien; og langtfra at hensynke til Tungsind over deres Skilsmisse, glædede han sig meget meere til deres Gienforeening, og især ved den Tanke, at han imidlertid levede for hendes Magdala, og saae hende lykkes, og fremmes. Hans almindelige Sindsstemning var altsaa bliid, meget ofte endog jovial, og ikke siælden krydbret med en bonhommistisk Luune, som man mellem de retskafne af hans Stand ikke ualmindelig finder. Kort sagt, alle tre besad, hvad Digteren angiver som Menneskets vigtigste Ønske, sunde

Sixle i sunde Legemer. Men nu kom det første Sted, som for nogen Tiid forstyrrede deres Lykke og Roelighed, og endskiøndt det efter nogen Tiid syntes forvundet, dog med Føie kan ansees, ikke blot som Forebuddet, men endog som Kilden til de rædsomme følgende.

Som alle ufordærvede Mennesker, og Børn frem for alle, var Magdala særdeeles godhiertig. En Dag, i en skyllende Regn, saae hun fra sit Vindue en Tiggerkone med tvende halvnøgne, af Kulde og Væde næsten forkomne Børn staae uden for Huset uden at gaae i Lye i deres Forstue. Hun troede, den maatte være lukket, og fløi ned at aabne den; men den var aaben. Hun kaldte nu paa Konen, som sagde, hun havde ikke tordet gaae ind, og i det samme tog de vaade giennemregnede Pialter af Børnene, og viiste Magdala dem i det ynkeligste og væmmeligste Syn bedækkede af Koppesaar. Den til overvættes Reenlighed vante Magdala fik næsten Ondt af dette Syn, uden at hun dog vidste, hvad Børnene fattedes; men i det samme kom den

gamle Pige til, og vilde med megen Iver drive Konen ud, da hun kunde befænge heele deres Huus. Magdala tog Konen i Forsvar; begge tyede til Balthasar, som vel gav Magdala for saa vidt Medhold, at Konen skulde anviises et Sted, hvor hun kunde være under Tag med sine Børn, saalænge til Veiret gik over; men som ikke desmindre saaledes billigede Huusholderskens Forsigtighed for Magdalas Skyld, at denne nu først kom efter, hun havde sat sig i Fare.

Maaskee bidrog denne Frygt til, at Magdala baade skrantede tidligere, og meere, end vel ellers Tilfældet havde været. En Sygdom af et saa modbydeligt Udseende, der desuden forestilles saa farlig, maatte naturligviis forurolige et Barn, der aldrig kunde mindes at have været sygt, og kanskee ikke eengang havde nogensinde seet Syge, sin Moder paa Dødsleiet undtagen. Hun havde da, inden Kopperne brød ud, temmelig voldsomme Feberanfald, hvori hun snakkede over sig, og var, kort sagt, meere syg, end der behøvedes til at sætte sin Fader og August i dødelig

Uroe. Begge veeg, saa at sige, ikke fra hendes Leie, især August, der, uden at bekymre sig om, han ikke selv havde havt Kopperne, vaagede hos hende Dag og Nat, og ingen Roelighed nød, før Lægen forsikkrede, at Faren var gandske forbi. Ogsaa havde — som Ordsproget siger — Frygten været større end Faren; og skiøndt hun havde havt mange Kopper, vare de, takket være hendes sunde Opdragelse og lykkelige Natur! saa gode, at hun ikke fik saa meget engang, som et Ar.

Desuheldigere var August, som blev smittet af hende. Ved den idelige Vaagen, og den bestandige Sindsuroe for hende var Legemet saa ilde forberedet, at Kopperne neppe brød frem, før man strax saae, at de vare af en overmaade ondartet Natur; med usigelig Møie reddede Altonas ypperlige Læge hans Liv; men ikke blot fik han en Skade paa det eene Øie, som han endog nær reent havde mistet; men den heele venstre Side, særdeeles Armen og Foden, blev endog ligesom vanfør.

Nu var da den hidtil saa raske ungdom=

melig kiønne August en vanhældet Krøbling; men saa stor havde hans Fare været, at han, som de andre, i Glæden over sin lidet ventede Redning, ikke agtede paa sit Tab. Meget meere syntes han derved at være blevet især Magdala kiærere, da hun ikke kunde see paa ham uden at mindes, at han havde liidt saa meget for hendes Skyld. Ogsaa efterhaanden, som Smerte og Fare forsvandt, begyndte den gamle Levemaade, de gamle Sysler, de gamle Glæder paa ny. Saaledes henrunde endnu tvende lykkelige Aar, da med eet deres heele Lyksalighed tog en ligesaa uventet, som sørgelig Ende.

Paa et Fiskerleie, saa godt som under Lisenhains Vinduer, opkom i en vaad og stormfuld Octobernat en ulykkelig Ildsvaade; man kunde paa Gaarden høre de ulykkelige trøstesløse Qvinders og Børns Jammerskrig, kunde see, hvor de forvildede løb om mellem Flammerne, uden at kunde faae betimelig Hielp enten fra det ved Nattetider saa omhyggelig tillukte Hamborg, eller fra deres Fædre og Mænd, der vare ude paa Vandet.

Ikke nær saa øiensynlig eller overhængende havde Faren behøvet at være, for at bringe den menneskekiærlige og raske Balthasar i Bevægelse. Ved det allerførste Gienskin af Flammerne var han oppe af sin Seng, i sine Klæder, og med sin Haandsprøite, og Gaardens Karle nede ved Ilden, efterat han først havde overdraget sin Datter og de andre Fruentimmer at pleie, hvad Børn og Svage han kunde sende op til dem, og August, der vilde fulgt ham, men over hvis skrøbelige Helbred han var omhyggeligere, end over sin egen, at blive ved Haanden for at have Oie med, hvad Tøi de Brandlidte kunde bierge derhen. Uden at agte paa Møie eller Fare, arbeidede han med Ungdoms Iver og Ungdoms Styrke heele Natten igiennem, og havde den Glæde, at saagodtsom ved hans Haand meere end den halve Deel blev reddet af Leiet, som man allereede havde givet forloret. Heller ikke gik han derfra, før al Faren var fuldkommen ovre, og han havde rakt en trøstende Haand til dem, han var kommet for seent til at hielpe. Giennemvaad, udslæbt, følte han

ved sin Hiemkomst et lidet Anstød af Feber; stolende paa sin stærke Natur troede han at kunde helbrede sig selv ved det simple Huusraad, at gaae til Sengs, og drikke der noget varmt; men desværre: Forkiølelsen var betydeligere, end han tænkte. Efter en uroelig Slum vaagnede han op i en meget stærk Feber, som Lægen, der ufortøvet blev hentet, erklærede at være en meget stærk Nervesyge. Uden Samling, uden at tale, uden at synes at kiænde nogen, ja endog at see, eller høre, laae han otte Dage hen, som i en Dvale; den niende syntes han at vaagne ligesom af en dyb Søvn, og hæftede sine Øine stivt paa Magdala og August, der hans heele Sygdom igiennem troeligen havde vaaget hos ham. For mat til at tale, gav han dem et svagt Vink med sit afmægtige Hoved, at komme hen til ham, reiste sig lidet i Sengen, tog een af deres Hænder i hver af sine, syntes i Begreb med at lægge dem i hinanden, drog i det samme et dybt Suk, sank tilbage, og var ikke meere.

I deres overvættes Sorg over hans plud-

salige Død agtede, og følte saavel August som Magdala, saare lidet dette sørgelige Forvarsel. Ofte i seenere Dage, naar August fortvivlet saae Magdala daglig meere og meere hensvimle mod Elendigheds Afgrund, hvori han omsider maatte styrte sig for at frelse hende, naar Magdala trøstesløs vreed sine Hænder over den Troefastes afsides Grav, erindrede de deres døende Faders sidste Tanke, og følte, at heele deres Livs Lykke var hendød med ham.

Endnu vare begge i den første Smertes fuldkomne Døvelse, græd ikke, jamrede ikke, følte, og tænkte saa godt som ikke, da en glimrende wiensk Reisevogn med et Par fyrstelig deilige Heste, og en riigklædt Tiener og Kudsk kom farende ind i Gaarden. Uden at lade sig mælde, uden altsaa at kunde afvises, fløi et Par unge Damer, klædte i Sorg, men saa glimrende, saa flanende, som de skulde til Bal eller andet Marked, ud af Vognen, og ind i Huset; efter dem kom langsom og med Tienerens Hielp en stram elegant midaldrende affældig Mand. August gik dem

imøde for at sige dem, at Magdalas Fader samme Formiddag var død, og hun var altsaa aldeeles ude af Stand til at tage mod Fremmede; men til sin store Forundring erfarede han, at det nu var ham, der blev fremmed i Huset; at den stramme Herre var Ehrmanns forrige Compagnon, preusisk Commerceraad Trattheim, der, ved det første Bud om Ehrmanns Død, som Magdalas nærmeste Frænde — thi August, som en uvederhæftig Person, kunde jo ikke komme i Betragtning — havde af Hamborgs Magistrat ladet sig beskikke til hendes Værge, og nu kom at tage alt i Bestyrelse og Besiddelse. Ogsaa forholdt han sig fuldkommen, som Herre i Huset, anordnede alt, og befalede over alle, særdeeles over August, hvem han behandlede halv som et Tienestetyende, halv som et Almisselem.

Ikke vant til denne Behandling vilde den ærekiære kildne August sikkerlig enhver anden Tiid ikke ladet den gaae saaledes hen; men han var for dybt bedrøvet til at være let at fortørne, eller fornærme. Først da Hr. Com=

merceraaden nu og da omtalte hans afdøde faderlige Velgiører med en Slags ynksom Ringeagt, som en Mand, hvis Tossegodhed af enhver havde ladet sig misbruge; da han, ikke nøiet med at lade alting med den fornærmeligste Omhyggelighed lukke og laase, slog om sig med idelige Vink, at det rigtig nok var allerede for silde, men hvad der var borte, var borte; da han ydermeere talte til August om Kostpenge til Faredag, som de andre, forgik Taalmodigheden ham, og han forsikkrede Hr. Commerceraaden, at mellem hans afdøde Faders Velgierninger var det ikke een af de mindste, at han havde ladet ham lære saameget, at han ikke havde nødig at modtage Almisse giennem Hænder, som hans. Midlertid havde Commerceraaden ved denne Behandling, og de idelig henkastede Vink om nværdig Egennytte, giort det aldeeles umueligt for August, at giøre nogen Indsigelse mod hans Dispositioner saavel i Henseende til Magdala, som heele det øvrige Huusfolk.

Af Magdala havde midlertid de tvende unge Damer taget Besiddelse, og de havde

ikke talt fem Minuter med hende, for de sagde Du til hende, og omgikkes hende, kort sagt, som de havde været kiændte heele deres Livstiid, og overvældede hende med alle muelige Kiærtegn og Smiggrerier, som imidlertid i deres Øine havde meget meere Forbindtligt, end i Magdalas, da de samtlig gik ud paa hendes Udvortes, som hun aldrig havde lært at være stolt af. Vel blev hun noget underlig, at de strax bad hende skynde sig, og lave sig til, for at følge med dem til Hamborg, da hun naturligviis ikke havde mindre end Tilbøielighed til at forlade — ikke blot sit kiære Hiem, men end meere sin elskede Faders Levninger, og sin Broder August; men da de bragde hende dette Budskab saa aldeeles bestemt, som der ikke kunde være mindste Tvivl om, eller Indvending imod, da de idelig gientog hende, ikke blot, hvad deres Fader havde befalet i denne Anledning, men og hvad baade han og de havde opoffret, han en Postdag, de et nyt meget udskreget Syngespil paa den franske Comedie, kunde Magdala — der egenlig hidtil aldrig engang havde vidst,

hvad Lydighed, end sige, hvad Ulydighed var — ikke falde paa at sige noget imod, da de kaldte paa Pigen, og bad hende hurtig kaste noget af Jomfruens Linned o. s. v. i en Koffert, da Commerceraaden nok snart vilde afsted; Klæder, føiede de til, behøvede hun ikke at tage med, for nu i Hamborg maatte hun dog have alting fra nyt, og indtil hun fik dette, kunde hun bruge af deres; og nu ramsede de op med saa flydende Tunge, og saa forekommende Tienstvillighed, alt hvad hun behøvede, og hos dem kunde faae, og vare saa glade over, hvor charmant Sorgen vilde klæde til det lyse Ansigt og det deilige Haar, at de ikke blot reent overdøvede Magdala, men og, saaliden Priis hun end satte paa de tilbudne Tienester, efter sin naturlige Godmodighed ikke kunde andet, end faae deres Velvillighed kiær; og lagdes herved den første Grund til den ulykkelige Tilliid og det Venskab, hun siden fik for dem, og der fik saa stor Indflydelse paa hendes følgende Skiæbne.

Nu var Hr. Commerceraaden færdig med at eftersee, lukke, afskedige, og give Befa=

linger, lod kiøre frem, og sendte Tieneren ind at spørge, om hans Niece snart befalede at tage bort. Magdala kunde ikke svare uden med Taarer; men hendes selvbeskikkede Cousiner svarte for hende, lod Kofferten bære ned, at binde paa Vognen, kastede en Salop om hende, og førte hende ned til deres Fader, som allerede indsvøbt i sin Kappe, og med sine Calocher paa, stod udenfor den aabne Reisevogn, da han havde for megen falsk Levemaade til enten at gaae først ind, inden hans Niece havde nødt ham, eller at sidde paa høire Side af en Dame. Magdala fik altsaa ikke engang Tiid til at tage Afskeed enten med August, eller nogen af Huset; thi Commerceraaden var alt ved Vognen, og kunde let blive forkiølet. De fløi med hende igiennem Værelserne ned af Trappen, og op i Vognen, hvor, saasnart de vare nogenlunde komne til Sæde, Rouleauerne bleve optrukne for Vinduerne — ikke imidlertid for det, Synet af de kiærnbte og elskede Egne, hun forlod, ikke skulde fornye Magdalas Smerte,

men fordi den gigtfulde Commerceraad frygtede Trækvind og Aftenluft.

I Vognen begyndte Commerceraaden, efter en meget kort og kold Condolence, hvortil han havde ikke hidtil havt Leilighed, at tale til Magdala om hendes Formuestilstand; men hun svarede ham kun med lydelige Taare. Cousinerne vilde da trøste hende med Sammenligninger af det fornøiede Liv, hun herefter skulde føre, og det kiedsommelige Savnet, det i hendes forrige Udørk maatte have været; men jo meere de talte om henrundne Dage, jo meere græd Magdala, saa Fader og Døttre omsider overlode hende til sig selv med de Ord, at hun var et Barn. Forskiællen mellem barnagtige og barnlige Taare maatte man naturligviis ikke vente, at enten en saadan Fader, eller saadanne Døttre skulde føle.

Man giøre sig imidlertid ikke nogen urigtig Forestilling om de tvende Demoiseller. Det var — hvad man i store Stæder almindelig kalder excellente og charmante Piger — sande Bagateller, med nogle heel- og halv-

dyrkede Omgangstalenter, men uden al enten Aands eller Hiertes Cultur; pjaddrede flydende Engelsk og Fransk, men vilde have havt Vanskelighed med at komme ud af den letteste Bog ikke blot deri, men i deres Modersmaal; havde Færdighed og saakaldet Smag i Musik, men ikke mindste Følelse derved; vare — som Skik og Brug er — Hvermands Ven, og Ingens Ven; godmodige, saavidt deres Letsind og Flanelevnet tillod det, men uden at tage hiertelig Andeel i nogen Ting; bagtalerske, uden at meene ondt dermed, kort sagt, saadanne, som de i enhver stor og overdaadig Stads glimrende Cirkler stokkeviis findes; forresten med saa kiændelig Fordring paa Smukhed, at man ikke vovede at giøre dem den stridig, siden de netop just ikke vare grimme; samt i høieste Grad ligegyldige for alt, hvad der ikke enten kom deres Forfængelighed eller Forlystelser ved.

Efter deres Maade holdt disse tvende virkelig af Magdala, saameget meere, som de, hvorvel de ikke kunde miskiænde hendes naturlige Skiønhed, dog hemmelig smiggrede

dem med, at hun ved sit Landsbyevæxt vilde være ligesom en Folie for deres glimrende Cultur; ogsaa var hun dem saameget meere velkommen, som de, under Paaskud af at fornøie deres nykomne Cousine, havde en Grund til at fordobble deres Fornøielser; og blev nu deres heele Liv saa overvættes fornøieligt, at man med Sandhed kan sige, de kunde have været fornøiede med den tiende Deel, og Magdala reent uden det altsammen.

Da imidlertid Magdala troede dem paa deres Ord, at alt dette skeede for at fornøie hende, var hun og meget for godmodig til ikke at fornøie sig derover. Vel følte hun i Begyndelsen meget levende sin Faders Død, Augusts Fraværelse, Savnet af hendes heele forrige Levekreds; men hun var i de Aar, da det nye er temmelig sikkert paa at behage; snart giorde Sværmen og det evindelige Kredsløb af Adspredelser og Forlystelser hende ligesom svimmel, og hun glemte alt, eller rettere fik ingen Stunder at sandse nogen Ting.

Midlertiid mætter Alting tilsidst; og saa frugtbar Hamborg — ikke til sin Lykke — end

i de sidste ti Aar, er bleven paa alskens Forlystelser, overskei dog de tvende Cousiner dem alle med saadan en Iil, dyngede dem den ene saaledes oven paa den anden, at det varede saare kort, inden Magdala kiændte dem, og uden Tvivl var blevet mæt af dem alle, havde ikke midlertiid hendes Cousiner lidt efter lidt indviet hende i den store Hemmelighed, at nyde det eeneste, som den menneskelige Forfængelighed ikke saa let bliver keed af, sig selv. I sin Faders ærbare Huus havde Magdala ofte hørt tale om, at være en g o d Pige, og at blive dette var hendes gladeste Haab, og ivrigste Bestræbelse. Her hørte hun aldrig tale om andet, end at være en s m u k Pige, som overalt Smukhed i Husets Dameværelser var det samme, som Riigdom paa Contoiret, det eeneste Fortrin, der agtedes, og hvortil alting henførtes; og ligesom en b r a v Mand, en Mand, der var g o d, i Trattheims Sprog betydede en Mand, der commanderede nogle 100000 Mark Banco, enten af sine egne, eller af fremmedes, saaledes var i hans Niecers mere poetiske Sprog

en charmant Pige den, der i Klædebragt og Væsen var saaledes paa Moden, at man ikke torde andet, end troe, hun var kiøn. I ovenomtalte Bevidsthed om deres eget store Forspring i denne Henseende, giorde de dem al muelig Umage at forskaffe Magdala denne store Egenskab, og sandt at sige, vare de maaskee heldigere dermed, end de havde ønsket; thi hvorvel hun ustridig aldrig havde været meere indtagende, end i sin simple, stedse overordenlig reenlige, huuslige Dragt, med Haaret i sin egen skiønne Farve, og i Lokker, som Naturen selv dannede, hiemme paa Lisenhain, var det dog i[illegible] mueligt, endog efter den merveilleuseste Mode saaledes at ugle hende ud, at hun jo endnu bestandig vedblev at være smuk. Ogsaa hørte hun dette nu saa ofte af bekiændte og ubekiændte, af sine Cousiner, og Tienestefolkene, af deres 11000 Veninder, og deres Legion Opvartere, høit og sagte gientage, at det Dag fra Dag blev hende en kiærere Vished, og at hun nu umærkeligen ikke nøiedes med at vide det selv, uden hun tillige saae det erkiændt af andre.

Fra nu af beregnede hun naturligviis ikke nogen Forlystelse uden efter det Tilløb, den havde, fornøiede sig ikke der, uden i Forhold til den Hylding, hun fandt, og blev, kort sagt, Tid efter anden en fuldkommen Dame.

Maaskee vil nogen undres, hvorledes det var muligt, at Magdala med den Opdragelse kunde blive saaledes forandret; men, man maae erindre, at der i heele hendes Dannelse aldeeles ikke var giort Regning paa det nærværende Tilfælde. Balthasar, hvis stadige Beslutning det var, at hans elskede Datter skulde vandre ved hans faderlige Haand, indtil han kunde give en ædel og kiærlig Ægtemand hende i Hænde, og som upaatvivlelig havde udseet hende denne i August, giorde sig aldeeles ingen Forestilling om, at de begge kunde pludselig blive bortrevne fra hende, og hun uden Veileder, uden Raadgiver udstødt i den slibrige forføriske Verden; han havde altsaa ligesaalidet som August nogensinde skiøttet om, at fordærve hendes glade Godtroenhed til Menneskene ved at giøre hende bekiendt

med den store Verdens Laster og Elendigheder; det vilde — sagde han engang ved en Leilighed — være det samme, som naar man fyldte Hovedet paa tydske Børn med Frygt for Løver og Tigre, Crocodiller og Klapperslanger. Vant til at finde alle Mennesker, og — nær havde jeg sagt — Alting, saaledes som det viiste sig, kunde hun ikke lettelig andet, end lade sig blænde af den forbindtlige og smilende Udside, alt i den store og fiine Verden uafladelig brammer med; maatte hun nødvendigviis troe, at Glæde, og Venskab havde der sin stadige Boelig.

Den eeneste, der skulde kundet udrive hende af denne Forblindelse, vække hende af denne Ruus, advare hende for den blomsterdækkede Afgrund, hun saaledes paa Roser dandsede imøde, var August. Ogsaa var det saa langt fra, at han var ubekiændt med, eller ligegyldig ved hendes Fare, at meget meere Dag for Dag, eftersom den i hans Pine tiltog, hans Kiærlighed ikke blot syntes at tiltage med den, men endog at blive af gandske anden Natur. Fra begges tidlige

Barndom af vare de vante til, at elske hinanden, som Søster og Broder; denne søsterlige og broderlige Kiærlighed var tilvoxet med dem; men det var al den Forandring, der da var foregaaet, og der i deres uforandret glade Liv kunde foregaae dermed.

Da Balthasar saa uventet døde, da de skiltes, var deres faderlige Velgiørers Tab dem begge for smerteligt til, at nogen anden Følelse kunde trænge sig frem. Med Hensyn til ham saae, følte, tænkte de alt, og det sørgeligste ved deres egen Skilsmisse syntes dem at være, at de nu skiltes fra den, med hvem de kunde tale, sørge, græde over deres afdøde Fader. I den døvende Hvirvel, hvori nu Magdala henkastedes, blev efterhaanden denne Følelse neddysset hos hende, uden at give nogen anden Følelse Plads; men det eensomme frydløse Liv, der blev Augusts Lod, saa at sige, lænkebandt ham til sine Erindringer og Sorger, og nødde ham, eene at sysselsætte sig med disse.

Af det Fragment af en Samtale mellem ham og Trattheim, vi forhen anførte, vil

man lettelig slutte, at August skyndte sig at holde op, at modtage Naadsensbrød giennem hans Haand. Saasnart en Rustvogn fra Trattheims havde afhentet Balthasars Liig, for at bringe det til Hamborg, at det kunde blive jordet ved Lises Side paa Ottensee Kirkegaard, var der intet meere, der kunde binde August til Lisenhain; samme Dag iilte han derfra, og flyttede til Hamborg med den inderlige lønlige Overbeviisning, at tillige med hans gamle Glæders Boelig ogsaa alle Livets Glæder med eet lukkedes for ham.

Kiændt og agtet af mange af Hamborgs og Altonas værdigste Mænd, der tildeels havde været hans egne personlige Lærere, fandt han det ikke vanskeligt med sine Kundskaber at erhverve sig Udkomme. Mellem de fleere Veie, der aabnedes for ham, valgte han at give Underviisning i levende Sprog; og da Hamborg paa den Tiid, meere end nogensinde, vrimlede af Udlændinge, der tildeels maatte vælge sig et nyt Fædreland, og altsaa behøvede at lære dets Sprog; og da disse igien for Hamborgerne giorde fremmed Sprogkund=

skab meere nødvendig end nogensinde, varte det ikke overmaade længe, før han søgtes, betaltes, og — næsten — underviiste, som en T. C. Bruun mellem os. Meere end overflødigen havde han, som enkelt Mand, altsaa at leve af; men desværre er det ikke alt, hvad der gieres behov til at leve; hans Arbeide var uden Løn, hans Hvile uden sand Vedergvægelse. Jeg vil ikke tale om den ubeskrivelige Forskiæl, der var imellem at underviſe den nemme, lærvillige, elskværdige Magdala, og at give Time til en indbildsk dum hamborgsk Elegant, der egenlig kun, fordi det var Tone, holdt sig en Sprogmester, uden at have Lyst, Tiid, eller Hoved til at lære noget af ham; eller en med al Underviisning forhen uvant fortræden Udlænding, fuld af Ringeagt for det barbariske Sprog, han skulde lære, og derligesom udgiød sin Harme paa det over den bittre Nødvendighed, der tvang ham, at besmitte sin Hukommelse og sin Tunge dermed; men hvad endnu var det allerværste: naar August nu saaledes fra den tidlige Morgen til den seene Aften havde giennemtrællet sin

Dag, hvem, hvad havde han da arbeidet for? Hvo takkede ham derfor? Hvad vandt han derved? Sit rigelige Udkomme! vil man sige. Men — et Stykke Brød og en Drik Vand kunde han meget lettere have havt; og hvad meere behøver vel den, som skal nyde det eene? Vist nok var der meere end Leilighed nok i Hamborg, hvor han kunde undflye denne Eensomhed; vist nok frembøde sig offentlige Steder, Adspredelser, Forlystelser for ham i hundredeviis; o! men for den, der eengang har havt et Hiem, som Lisenhain var, er den vildeste Udørk mindre eensom og øde, end hiine kolde, glimrende, fremmede Kredse. Heller gik han derfor, naar hans Dagværk var endt, hiem paa sin eensomme Celle, og nærede der sin Tungsindighed ved at gienkalde sig den marterfulde, men kiære Erindring af henrundne Dage, gienkalde sig, hvor lykkelig han da havde været, og hvorledes han havde drømt at være det evig. . . . . .

I Begyndelsen var stedse Balthasar Hovedfiguren i hiin hensvundne Lyksaligheds Gruppe; men jo længere og længere Augusts

Indbildningskraft syslede dermed, jo meere syntes han, om ikke at synke tilbage i Skygge, dog at fordunkles af Magdala, hvis Figur daglig ligesom meere og meere sprang frem. Uvillig havde han strax paa Lisenhain hørt, at hun skulde til Trattheims, men kun fordi han var i den Overtydning, at hun umueligen der kunde finde sig vel; maaskee og — skiøndt han ikke vilde tilstaae sig det selv — fordi det af alle Stæder var det, hvor han selv var mindst for at komme. Men nu efterhaanden, som han mod sin Formodning erfoer, at Magdala der befandt sig særdeeles vel; som han saae, hørte, vidste hende at være Dagens Afgud, Dronningen ved alle Forlystelser; som han ikke kunde giøre eet Skridt, uden at møde hendes Navn, hendes Forgudelse, Spørgsmaale eller Fortællinger om hende; som hist angliserende Giække dreve ham fra Giæstebordet, i hvad Auberge han end spiise, ved at skraale hendes Navn til deres første Toast; her calculerende og coqvetterende Lapser istedenfor Sprogunderviisning krævede Beskeed af ham om hende, vel endog af ham æskede

Anviisning eller Anførsel til at blive nærmere kiendt med den skiønne, eller riige Pige; som han paa Lystsæderne uden for Hamborg sielden kunde see ud af et Vindue, hvor jo en eller anden Rude brammede med hendes Navn, ikke sielden ledsaget af hiertebrækkende Suk i allehaande Tungemaal; som han øiensynlig opdagede, at Magdala kiendte, yndede, søgte al denne Hylding; o! da maatte han vel med Smerte erindre, hvo hun havde været, hvo hun havde lovet at blive; og ufrievillig indtrængte sig alt oftere og meere levende Forestillingen om, hvad den afdøde Balthasar havde været i Begreb med at giøre, da Døden, maaskee eet eeneste Pulsslag for tidlig for deres Lyksalighed, bortrev hans.

Dog — saa idelig og levende end denne Forestilling kom igien, var endnu August ikke ret bleven opmærksom derpaa; endnu troede han bestandig at elske Magdala blot som en Søster; endnu vare ikke de Storme begyndte, der skulde oppuste denne ømme broderlige Kiærlighed til den ulykkelige Elskers vildeste Lidenskab. Allerede foregik imidlertid ikke ube-

tydelige Forandringer med ham; lidt efter lidt havde den evindelige mention honorable af Magdala begyndt at give Navn for en Chronique i det mindste demi scandaleuse; vist nok havde man ikke noget egenlig Ondt at sige om hende; men man begyndte alt meere og meere ligesom at undres over, at man intet havde endnu; og holdt sig imidlertiid efter Evne skadesløs ved at tale saa meget desværre om alt, hvad der omgav hende, i det Haab, at der i det mindste paa denne Maade skulde komme nogle Stænk hen paa den, som man var keed af, midt i Sølen at finde uplettet. Men saa piinligt, som dette for August endog maatte være at høre, søgte han dog nu at høre tale om Magdala, næsten ligesaa omhyggelig, som han i Begyndelsen havde skyet det; efterhaanden begyndte han endog paa saadanne offenlige Stæder, hvor han kunde vente at mødes med Magdala, at blive en vis Mand, for at holde Øie med hende — indbildte han sig selv — meere ligefrem kunde han maaskee have sagt: for at see hende der; ogsaa kom han, trods

al sin ikke ubesøiede Afskye for Trattheims Huus, alt flittigere og flittigere, og omsider daglig, til Magdala, for at tale alvorlig og broderlig med hende om den Fare, hun styrtede sig i, gav han til Paaskud for sig selv — men hvorvel han, som oftest gik tre Gange forgiæves, imod han traf hende eengang; hvorvel han, naar han traf hende, stedse fandt hende omringet af Opvartere og Opvartersker, Tilbedere og Veninder, og især omleiret af de tvende ham uudstaaelige Demoiselle Cousiner; hvorvel han altsaa daglig meere og meere erkiændte Umueligheden af, at faae nogensinde talt eet fornuftigt Ord med hende meere, og altsaa daglig gik bort med det Forsæt, ikke meere at komme igien, fandt han sig dog, uden selv at vide, hvordan, næste Dag til samme Tid, ved Magdalas Dør.

Ogsaa tog vist nok Magdala bestandig med synlig Glæde og Godhed mod ham; men — desværre — var neppe den første Modtagelse forbi, før hundrede andre tildeels høist ubetydelige Ting havde Krav paa hendes Opmærksomhed, hendes Glæde, hendes Deeltagelse,

saa at hun neppe fik siden eet eeneste Øieblik meere for ham. Kunde Morizes Anton Reiser aldrig forglemme, at hans Ungdomsven Philip dengang, da Anton var hos ham for at raadføre sig med ham om et Foretagende, hvorpaa hans heele Fremtids Lykke beroede, havde været uendelig sysselsat med en Cocarde til sin Hat; da kan man lettelig slutte, hvad Indtryk det maatte giøre paa den Dag fra Dag meere lidenskabelig elskende August, snart at blive afbrudt for et Par Knappenaale, saa tilsidesat for en Garnering, vel endog forglemt over et Hæfte Pandora, eller en Mode-almanak. Især kunde han aldrig glemme een Gang, da han midt i en meget varm Skildring af forgangne Dage og Glæder afbrødes af Magdala, som spurgte een af sine Cousiner, hvad Slags Flor man ved en ubetydelig Hofsorg, der om faa Dage indtraf, skulde bære. Denne yderlige Letsindighed bragde ham til at gyse, saa meget meere, da han fuldkommen indsaae, at det vilde være en aldeeles Umulighed at bringe Magdala til at føle, der kunde være nogen Brøde i, saa gandske at

hengive sig til Ting, der ikke engang vare af saa megen Betydenhed, at man kunde sige, der i sig selv var noget Ondt derved.

Sysselsatte imidlertid Magdala sig saa lidet med ham, da havde derimod de tvende Cousiner, deels fra deres Fader, som ansaae ham for en insolent Bogorm, deels for deres egen Regning, da de sarcastiske Hug, han ikke nænte at tildeele Magdala, i desrigere Maade regnede ned over dem, desuafladeligere med ham at bestille. For store Flaner til at have Skiønsomhed enten for hans Aand eller Hierte, vidste de kun de tvende Ting om ham, at han var — som de kaldte det — ond, ɔ: det er bitter og vanskelig, hvilket rigtig nok hans Stilling daglig giorde ham meere og meere — og at han var en Krøbling; og denne sidste væsenlige Last, som i deres Øine naturligviis intet, uden maaskee en Formue af et Par Millioner, var i Stand til at afsone, besad de Aveondskab, og Avevid nok til stedse at sætte i det latterligste Lys. Strax fra Begyndelsen havde de giort dem megen Umage for, at faae Magdala til, om

ikke at vise, dog i det mindste at lukke ham sin Dør, for paa denne Maade at blive en besværlig Sandsiger qvit; men da dette var forgiæves, siden Magdala paa ingen Maade vilde være sig selv bekiendt, at hendes broderlige Ungdomsven var hende det mindste mindre kiær, end han paa Lisenhain havde været, var deres eeneste Trøst og Tilflugt at giøre ham latterlig.

I Begyndelsen krympede vel Magdalas naturliggode Hierte sig ved det, saa meget meere, som hun endnu ikke gandske havde glemt, at det var broderlig Omhed for hende, der havde paadraget ham den Sygdom, hvis ulykkelige Følger man var følesløs nok til at spotte med. Men Latteren kan ikke længe blive ved at være saa nøieregnende; de to Demoiseller vare uudtømmelige i at opfinde Pudserier, hvorved et Menneske med Augusts legemlige Mangler maatte giøre en høist latterlig Figur; snart vidste de f. Ex. til den Tiid, han skulde komme, saaledes at barricadere Magdalas Plads med Stole, og allehaande Boeskab, at der for et Menneske, som

ikke egenlig havde uden een Arm og eet Been til sin Raadighed, var næsten en Alpereise til hende; saa vidste de, at lade noget falde, som han ikke uden Vanskelighed kunde tage op; at anmode ham om een eller anden ubetydelig Villighed, som han ikke kunde vægre sig ved, og hvor han blev sat i en grotesk Stilling; saaledes havde den yngste, som, med sin Tegnemesters Hielp, ikke tegnede ilde, fundet paa, at giøre Carrikaturer af ham i adskillige latterlige Situationer; kort sagt, man overraskede paa saa mange Maader Magdala til at lee af ham, at hun tilsidst selv havde Løier, først af at see, og snart at sætte ham i adskillige latterlige Situationer, hvorhos hun dog bestandig gientog for sig og for andre, hvilket ypperligt Menneske det var, og hvormeget hun holdt af ham. Arme letsindige Pige! du vidste ikke, at hver Gang du loe ad ham, bortloe du vel ikke noget af hans Værd, men dog af din Evne til at skiønne derpaa.

Medens saaledes August — Magdala selv ubevidst — daglig blev lettere og lettere i hendes Vægtskaal, fik han pludselig en ny

Modværgt, der snart paa det fuldkomneste giorde Udslaget mod ham, og hvis Vægt uafladelig steeg i endnu stærkere Grad, end Augusts aftog.

Blandt andre Ting, Herr Commerceraaden, uden ret selv at vide, hvorfor eller hvordan, giorde megen Paastand være, var en stor Politicus; og da nogle andre Kiøbmænd, hvis større Handelsaand, udmærkede Indsigter, og kloge Drivtighed han ikke kunde miskiende, og altsaa maatte misunde, vare i Raab for at være ivrige Democrater, kastede han sig med Hæftighed i det modsatte Partie, og — uden at mindes, han selv var Borger af en Fristat — ydede alt, hvad Republik og Republikaner var, det Had, og den Harme, Avind indskiød ham mod hine hans lykkeligere Handelsmedbeilere. Dette hans almindelig bekiendte Sindelag giorde snarlig hans Huus til Sammelpladsen for alt, hvad der i Hamborg var af ørkesløse glimrende Emigranter, som paa Contrarevolutionens Velgaaende spiiste hans Mad, drak hans Viin, og giorde Cour til hans Døttre; og som til Giengield

for hans Gierstfriehed ikke alleene forgudede hans politiske Indsigter og Rettroenhed, men og i dybeste Løndom indlode han i alle deres Contrarevolutionsforhaabninger, Planer, og Drømme; ja endog ofte med den vigtigste Høitidelighed meddeelte ham ubetydelige Papiirsbillinger, undertiden malede fulde med Kragetæer, som de udgav for Chiffrer, undertiden vel endog egenhændig skrevne i selve Hamborg, og hvoraf han, før nogen anden i Verden, fra en sikker Haand fik at vide alt, hvad en viis Journal, blandt hvis Kilder man snart skulde troe Hr. von Trattheim at have været, med det viise Tankesprog: es kann nicht so bleiben! nu i syv Aar Maaned for Maaned har ladet os vente — forgiæves.

I dette giærstfrie, glimrende, og velsindede Huus, som i Emigranternes Cirkel endog var adlet med Navnet le petit Coblence, blev naturligviis enhver nykommen Emigrant af Ton og Qvalité indført, og velkommen. Men, saa mange Stierner af første og anden Størrelse der end glimrede paa dette Firmament, fordunkledes de dog alle med eet, da

Vicomten af Beaufort Joyeuse lod sig see mellem dem. Nedstammende fra en af Frankerigs ældste Adelsslægter, som endog, skiøndt lidt til venstre Haand, giorde Paastand paa at være af gammelt Kongeblod, fød til umaadelige Eiendomme og indbringende og glimrende Hofcharger, havde han ved selve Frankerigs Hof spilt en udmærket Rolle; saa meget meere, da han fra sin allerførste Ungdom af i Ødslinger, Gield, og alskens Udsvævelser havde vovet at binde an med den berygtede Egalité, og alle sin Alders- og Stands navnkundigste Forødere og Vellystlinge, af hvem, han i det mindste smiggrede sig med, i ingen Henseende at være overvunden. Aldeeles uvant og ukiændt med enhver Slags gavnlig Syssel, alt for overmættet fra Barndom med alskens Adspredelser og Forlystelser til at finde ringeste Moerskab i de uskyldige af disse, vare uhyre Lykkespil, al Slags Intrigue, og Forførelse, hans eeneste Moroe; af Ørkesløshed, Vane, og Stolthed var han Intrigant, Forfører, og Spiller.

Med alle disse Laster foreenede han ikke blot alle udvortes Fortrin, der gemeenlig erhverves i selvsamme Skole, et ved overvættes Færdighed i alle saakaldte ridderlige Øvelser ualmindelig uddannet Legeme, udmærket Lethed og Anstand i Adfærd og Bevægelse, den høieste Grad af Fuldkommenhed i de tusende Smaating, der tilsammen udgiøre, hvad man kalder, den fiineste Levemaade, og en overordentlig Verdenskundskab ɔ: Færdighed i at omgaaes alle Mennesker efter den Forudsætning, at de enten vare, eller maatte, og vilde blive ligesaa fordærvede, som han; men han besad tillige Skinnet af adskillige sandere Fortrin, som dog i Grunden ligeledes udvælдede fra hans Laster. Han havde saaledes ved sine mangfoldige Galnings- og Vellystlings-Eventyr mødt og trodset saa mange Farer, at han ingen meere agtede, eller kiændte; han var for ødsel med Penge, til ikke, naar hans Hensigter, eller Forfængelighed, eller Lunne krævede det, at kunde viise sig gavmild og ædelmodig; han — dog, hans udførlige Caracteristik vilde udkræve meere Rum og

Tiid, end vi her kunne anvende derpaa; i Augusts efterladte Papirer findes imidlertid overflødige Bidrag dertil, som maaskee til en anden Tiid kunne nyttes.

Ikke saa snart lod en saa fuldkommen Cavalier sig see i Hamborg, før han strax blev Dagens Afgud. Alle glimrende Huse aabnedes for ham, alle Skiønheder mylrede ud for at see ham, og sees af ham; et Blik, en Hilsen, et Smiil af ham var en Lykke, som de med enhver Opoffrelse af Tiid, Penge, og, hvad man i ældre Dage kaldte, Anstændighed, beilede til. Den eeneste af Dagens Skiønheder, der ikke gandske saaledes kom ham imøde, var Magdala; ei, som hun ikke var forfængelig nok til at ønske hans Opmærksomhed, og Udmærkelse; men fordi hun var stolt nok til at giøre Fordring paa, den skulde søge hende, og hun ikke den. Ogsaa bidrog uden Tvivl just dette Fremfærd ikke lidet til, at hun fremfor alle de øvrige snarlig faldt ham i Oie. Strax ved deres første Sammenkomst viiste han hende meere end sædvanlig Opmærksomhed, og hans øvede Oie opdagede

snart, at hun intet mindre end forsmaaede den Hylding, hun ikke syntes at søge.

Havde det været Magdala smiggrende, at en saa tilbedet Døgngud udmærkede hende, da forøgedes hendes Triumph ikke lidet ved den Misundelse, hun snarlig erfarede, denne Udmærkelse hos Hamborgs øvrige Damer, og især hos hendes tvende indtil dette Øieblik saa overvættes venskabelige Cousiner, havde opvakt. Virkelig — havde de af Beaufort Joyeuse været betalte for, at anbefale ham hos Magdala, at giøre hende denne Erobring interessant, de kunde ikke med større Fliid og Held have giort det. Heele Dagen igiennem fortalte de Magdala om ham; alle hans Skridt, alle hans Bevægelser, hvert Ord, han sagde, vare de underrettede om; og alle vidste de med Bitterhed at hentyde paa hans Lidenskab for Magdala. De vidste, at han havde afslaaet en petit Souper hos en fransk Theaterskiønhed, der ligesaavel var Dagens Gudinde, som han var dens Gud; at han paa et prægtigt Bal havde vægret sig ved at dandse, og ligesom syntes at giemme sig til

en Dame, som ikke kom; at han allevegne var tankespredt og uglad, saasnart ikke Magdala var der; men at han, saasnart han fik Øie paa hende, oplivedes med eet; og hundrede deslige Ting, som Magdala deels selv havde seet, og som deels ved den Opsigt, han giorde, havde Offenlighed nok til, at være hende desuden bekiændte, men som fik uendelig høiere Interesse og Troeværdighed paa misundelige Medbeilerskers Læber.

Daglig blev saaledes denne Erobring Magdala vissere og interessantere; og da Beaufort Joyeuse intet meere lønnende i Hamborg kunde finde, at forslaae sin Orkesløshed med, giorde han troelig alt sit til at bestyrke hende meere og meere deri. Ved første Øiekast havde han opdaget, at Magdala hos sin Elsker vilde giøre Fordring paa Tilbedelse; og han tilbad. Sikker paa, at intet af hans Adfærd vilde undgaae hendes Opmærksomhed, eller blive hende ubekiændt, spillede han den tilbageholdne og ærbødige Elsker, der vil dølge sin Kiærlighed, og kun ufrievillig overraskes af dens Overmagt til at røbe den; men dette giorde han saa

hyppig, og saa kiændelig, at denne Lidenskab snart var den offenlige Hemmelighed.

Naturligviis kunde den heller ikke længe blive August ubekiændt. Ikke blot kunde han næsten ikke giøre eet Skridt, ikke see eet Menneske uden at høre tale om Joyeuse og Magdala, der saa gandske vare Dagens Anliggende, at man endog paa Børsen snakkede derom; men ogsaa foregik med eet saadan en Forandring med de tvende Cousiner, at de istæden for at drive Giæk med ham, nu behandlede ham med udmærket Artighed, ja endog i Fortroelighed gave ham idelige Vink om, at han dog skulde advare sin unge Cousine om hendes uforsigtige Omgang med denne Franskmand.

Skiøndt ikke meget bekiændt med den store Verden, havde dog August funde Pine nok til at see, at heele deres Hensigt var at giøre ham til Vaabendrager for deres Misundelse, og giennem ham faae Magdala sagt, hvad, de let kunde forestille sig, i deres Mund vilde blive taget for Jalousie, og altsaa snarere smiggre end saare Magdala. Han vogtede sig altsaa saare vel for at gaae deres

Avind til Haande; at imidlertid Magdalas Adfærd med Beaufort Joyeuse ikke var ham ligegyldigt, end sige behageligt, kan man let tænke. Vist nok troede han ikke, at denne glimrende Vellystling i nogen Maade kunde være Magdalas Hierte farlig; nødvendig, tænkte han, maatte hun fordre Hierte hos den, til hvem hun skulde bortskiænke sit; heller ikke kunde han nedværdige Magdala saa dybt, at frygte, det, man egenlig kaldte Forførelse, kunde nogensinde blive farligt for hende; men baade var det ham dybt indpræntet, at om man end slap fra en Vellystling med det meest uplettede Hierte, undslipper man ham aldrig med aldeeles usmittet Rygte; ligesom han og fuldkommen troede med Rousseau, at et agtværdigt Fruentimmer maatte der slet intet tales om, og at ethvert Rygte, der gik om en Pige, paa saare faa Tilfælde nær, var et Vanrygte; og desuden, just fordi han ansaae det Heele for, hvad det endnu i sig selv ogsaa var, en Flaneries og Forfængeligheds Sag, just derfor var det ham særdeeles modbydeligt. Ogsaa foresatte han sig ofte

alvorlig og eene at tale med Magdala derom; men naar traf han hende alleene? og overalt — om det og hændtes iblandt; hun tog saa venlig imod ham, naar han kom, var saa godmodig munter, saa bliid; hvor kunde han da nænde at tale til hende om noget Ubehageligt? Og hvad skulde han da og sige? hvad egenlig strafværdigt var der i det, hun giorde? hvad kunde hun til, at denne Udlænding fandt hende smuk? Hun lod sig tilbede af ham! hvad kunde hun giøre? overtraadde hun nogentiid den strængeste Anstændigheds Grændser? var der i heele hans Forhold det mindste, hun kunde, og burde optage ilde? Men hun fandt Behag i hans Hylding! Nu vel! og hvad egenlig strafværdigt var deri? og var han da den første, eller den eeneste, med hvem dette var Tilfældet? og hvorfor talte August da just nu? Bestandig foresatte han sig da, at udsætte det til en beqvem Leilighed; men denne kom aldrig, og kom saa meget mindre, jo meere han udsatte det; thi med hvad Føie skulde han paaanke i Dag, hvad han havde taugt til i Gaar? og naar

han selv maatte tilstaae sig, Magdala var brødefrie, hvad Brøde havde han da at bebreide hende? Skulde han maaskee ogsaa ligesom de tvende Cousiner være misundelig? misundelig over Beaufort Joyeuse, ligesom de over hende? Denne Tanke bandt gandske hans Mund, ja forledte ham endog nu og da at holde med Magdala mod hendes Cousiner, selv naar han i sit Hierte ikke kunde misbillige deres Ord, saalidet han end bifaldt deres Grunde.

Men paa denne Punkt stode ikke Tingene længe. Hvad der i Begyndelsen blot havde været en Forfængeligheds og Letsindigheds Sag for Beaufort Joyeuse, fik Tiid efter anden et andet Udseende i hans Øine. Remisserne fra Frankerig vare paa seenere Tider udeblevne; de øvrige Kilder udtørredes ogsaa efterhaanden; og saa stor en Antirepublikaner Trattheim end var, og saa fuldt og fast han end troede paa Contrarevolutionen, var han dog Kiøbmand nok til, ikke paa en Sikkerhed af saadan Natur at giøre noget betydeligt Laan eller Forskud. En Levemaade, som Beau-

fort Joyeuses, udkrævede imidlertid hyppige og betydelige Penge; og da han nu hørte, at hans nye Herskerinde var en riig Arving — og naar en kiøn ung Pige eier tredivetusend Daler, blive de altiid i Rygtets Mund i det mindste til fem Gange saa mange — fik han ikke ilde Lyst til, at giøde sit Stamtræe af denne Mødding (som den fordums franske Adel udtrykte sig, naar den giftede sig ind i en riig borgerlig Familie), eller i det mindste, ved at lade, som dette var hans faste Forsæt, at giøre Trattheim troefyldig nok til at aabne Vicomten sin Kasse, i den Tanke, af sin Myndlings Formue i sin Tiid at kunde holde sig skadesløs. I Følge af denne Plan begyndte han, uden i mindste Maade at udlade sig det ringeste med nogen Slags Hensigter paa Magdala, ofte at tale med Trattheim, om der ikke i Nærheden af Hamborg skulde i Holsteen findes et anseeligt Jordegods, hvor han kunde — som han meget galant udtrykte sig — leve *en homme de qualité, qui s'est retiré du monde;* ikke — sagde han — fordi han i mindste Maade tvivlte

om, han jo snart vilde i sit Fædreland blive indsat i alle sine Eiendomme og Rettigheder igien, men fordi andre Omstændigheder kunde giøre ham det ønskeligt, at vælge et andet Levested.

I saa mystisk en Tone han imidlertiid talte om disse andre Omstændigheder, var det dog langtfra ingen Hemmelighed, hvork disse bestod. Daglig spilte han meere og meere øiensynlig den sværmeriske og tilbageholdne Elsker, der kiæmpede for at dølge den Lidenskab, som uoverstigelige Hindringer modsatte sig. Den saakaldte følsomme Tone, der i Bestandighedsordenens Dage en kort Tiid mellem det franske Hofs Vellystlinge havde været Mode, var ham endda ikke saa langt af Minde eller af Vane, at han jo endnu besad den i en langt høiere Grad, end der behøvedes til at skuffe en troeskyldig og forfængelig Pige, der alt for gierne troede, hvad der smiggrede hendes Forfængelighed, og der ikke af egen Erfaring havde lært, hvor let det var at leege med Følelser. Vis paa, at Magdalas Pine og Øren fulgte ham alle=

vegne, giorde han sig synlig Umage for at paalægge sig Tvang i hendes Nærværelse, for at røbe sig desstærkere, naar han kunde lade, som han troede sig ikke bemærket af hende. Saaledes midt i de meest blodigpolitiske Samtaler ved Trattheims Bord, naar hans Staldbrødre med Ild og Sværd banede Vei til deres forrige Herligheder, og Frankerigs Frelse, skildrede han med rousseauske, florianske og raciniske Farver den stille huuslige Lyksaligheds Fortrin, naar man med en elsket Mage i en landlig Afkrog levede ukiændt og glemt; afbrød sig ofte midt i saadan en Skildring med et halvundertrykt Suk, og udraabte da hæftig: dog — naar man hedder Beaufort Joyeuse, er det ikke tilladt, at tænke saaledes! og henfaldt nu Resten af Maaltidet til en tankespreedt Tungsind, som ikke var vanskelig at fortolke. Overalt foregik i hans heele Væsen og Adfærd en øiensynlig Forandring. Han var meere skiødesløs i sin Paaklædning, mindre glimrende i Samtale, høist ligegyldig for de Forlystelser, han ellers syntes at sætte meest Priis paa; ja selv hans

Politesse syntes ikke altiid at blive ham troe; hans Tanker vare ofte fraværende, og han var endog mod Magdala selv uopmærksom; mod andre stundum vranten og studs. Hans Fødsel, hans Stand, hans glimrende Stilling syntes at være ham en tung Byrde, som han imidlertiid ærede for meget til, at torde afkaste den.

Heele Hamborg lagde Mærke til dette Adfærd, og heele Hamborg vidste, hvad Viscomten fattedes. For at ægte en Borgerpige maatte han opoffre, hvad han hidtil havde sat saa meget Priis paa; det var naturligt, at et saadant Offer maatte koste; men man havde ikke mindste Tvivl om, at det jo vilde blive bragt, og Magdala seire. Ikke lettelig forgik nogen Dag, at jo fleere enten lykønskede, eller fixerede Magdala med denne glimrende Erobring; og ikke er det at undres, at hun snart ansaae for en betydelig Lykke, hvad Misundelse og Deeltagelse ligesom kappedes om at udraabe derfor. Ligesom hun nu var i den urokkelige Overbeviisning, hun var elsket af ham, saa behøvede hun ikke heller

lang Tiid til at overtyde sig om, at hun elskede ham ikke mindre. Den Glæde, hendes Forfængelighed følte, ved at smigres paa eengang fra saa forskiellige Sider, at elskes af en saa forgudet, saa indtagende, og derhos saa letsindig Mand, med en saa sværmerisk Lidenskab, der bragde hende saa store og saa besværlige Offere, kunde af et saa uerfarent, og med sig selv saa ubekiændt Hierte ikke let blive taget for andet end Kiærlighed; overalt var det af alt, hvad der omgav hende, saa eenstemmig afgiort, at hun elskede, og ikke kunde andet, end elske den elskværdige, tilbedelige Vicomte, at det vilde været gandske forgiæves, hun selv vilde vovet at tvivle derpaa.

Mellem dem, som især vilde have bestyrket Magdala i denne Overbeviisning, hvis det havde været behov, vare hendes tvende Cousiner. Saa fremmede, saa kolde, saa uvenskabelige de havde været mod Magdala, da hun røvede dem en Tilbeder, deres Forfængelighed giorde Fordring paa, saa meget blidnedes de nu med eet, da hun ved saa glim=

rende et Partie havde Udsigt til at omgive Familien med en Glands, der naturligviis vilde kaste et Gienskin paa dem. Ligesom de tilforn heele Dagen igiennem havde plaget hende med Spidser og Finter, da de i det Heele kun troede at see en Forfængeligheds og Coqvetteries Handel, som de egenlig dog blot misundte hende, da giorde de det nu meere end godt igien, ved uafladelig at forgude Vicomten, aldrig at tale om andet end hans Fuldkommenheder, og hans Elskov, og uden Ophør være syssatte med at giøre Magdala meere elskværdig og meere forelsket, da de syntes næsten meere bekymrede end hun for, at dette glimrende Partie skulde kuldkastes.

Ogsaa havde han nær givet Leilighed, at deres Veltalenhed og Nidkiærhed for ham kunde kommet paa en høistalvorlig Prøve, da hañ ved en uventet Hændelse paa samme Tiid blev røbet i en Forbindelse, der ikke alt for godt stemte med den sværmerisk romantiske Lidenskab, han gav sig Udseendet af at føle for Magdala. Der var nemlig hos en fremmed giennemreisende Kiøbmand bleven bortstiaalen

en betydelig Sum reede Penge, og alle Omstændigheder syntes at viise, at Tyveriet maatte være skeet ved Hielp af en Tyvenøgle, da intet Spor til Indbrud var at see. Dette Tyverie blev naturligviis behandlet med al den Alvorlighed, en Pengesag i Hamborg maae have; og blev da blandt andet giort Forespørgsel hos alle Smedde, om nogen af dem nyelig havde havt en egen Hovednøgel at giøre. En opgav da, at han for en meget navnkundig fransk Sangerinde, som paa den Tiid var Hamborgs jordiske Venus, ligesom Magdala den himmelske, havde i stor Løndom forfærdiget en meget betænkelig Nøgle. Alle hendes Indvendinger, og al hendes mægtige Beskyttelse nagtet, maatte nu Sangerinden møde for Retten, og giøre den Forklaring, at hun havde ladet den giøre til en Landsmand, som ved den — dog ikke først uden at være krøbet over en Haugemuur, og vandret nogle andre hemmelige og møisomme Veie — af en Bagtrappe kunde incognito lukke sig ind i hendes Boudoir, hvor hun havde sit lidet Bibliothek; og denne Landsmand var — Beaufort Joy-

euse. Hvorvel denne Sag nu ikke kom videre, da den Bestiaalne tilfældigviis kom efter, at den, der havde taget hans Penge, ingen Tyvenøgle havde behøvet, da det var et Fruentimmer, der reiste med ham, som hans Kone, og var hans egen Nøgle betroet — var dog den Opsigt, den havde giort, da den angik to saa offenlige Personer, derved langtfra ikke neddysset.

Naturligviis kom da denne Begivenhed ogsaa for Magdalas Øren; og saa megen Levning af hendes lisenhainske Begreber var der hos hende endnu, at den krænkede hende usigelig. Hendes Cousiner, der ikke vare vante til at see sligt i saa alvorligt et Lys, vilde i Begyndelsen henslaae det i Spøg, og heller finde deri et for Magdala smiggrende Beviis paa hendes Elskers Tilbedelighed; men til denne Flauspilosophie var Magdala endnu ikke moden; de forandrede altsaa Tone, og prøvede at giøre heele Sagen til Digt, hvilket imidlertid vilde have havt sine Vanskeligheder, havde ikke Beaufort Joyeuse, der forudsaae den Streeg, dette kunde giøre i hans

Planer med Magdala, vidst at skaffe sig en dueligere Talsmand, og at give det Heele en Vending, saa at det tvertimod endog blev til hans Fordeel hos hende.

Han havde nemlig — saasnart han mærkede, Sagen var paa Veie at komme for Lyset — med megen synlig Fortroelighed og Forlegenhed vendt sig til Trattheim, og bedet ham giøre sig al optænkelig Umage, at denne Sag ikke blev videre undersøgt, da der stak en politisk Løndom af yderste Vigtighed derunder. En Person, som han ikke torde nævne, og som man maaskee af alle Mennesker paa Jorden mindst drømte om at være i Hamborg, havde der sine Lønmøder med ham; og da det naturligviis i høieste Grad vilde være ubilligt, at den lojale Sangerindes Rygte skulde lide under hendes Lojauté, og da han ulykkeligviis var af de Mennesker, man ikke kunde taale at see hos en smuk ung Pige, uden at tillægge ham Hensigter, havde han valgt hiint ugiennemtrængelige Incognito, som nu ved denne fatale Hændelse var røbet.

Saa strængt — eller maaskee jo stræn-

gere — han paalagde Trattheim Taushed med; hvad han her havde betroet ham, kiændte han ham dog for vel til at tvivle paa, at han umuelig kunde troe sig i Besiddelse af en saa betydelig politisk Hemmelighed uden at giøre sig til deraf; ogsaa var han overtydet om, at jo mindre han ved denne heele Confidence havde ladt til at have Hensyn paa Magdala, jo snarere vilde Trattheim give hende Deel deri, og jo fuldkomnere Tiltroe vilde den vinde hos hende. Det Menneske kiændte sine Folk. Neppe var om Middagen ved Bordet Døttrene begyndte at tale om denne Historie, som den almindelige Byesnak, før Trattheim med en mystisk og vigtig Mine paalagde dem Taushed, og advarede dem, at jo mindre der, i det mindste fra hans Huus, blev talt om den Sag, jo bedre var det; og da Magdala, som mærkede, at han troede at vide de nærmere Omstændigheder, i den — maaskee hende selv ubevidste — Hensigt, at udlokke disse, gav sin Ømfindtlighed mod Beaufort Jovense temmelig frit Løb, afbrød han hende med den Forsikkring: "at Vicom-

ten ikke allene var fuldkommen uskyldig; men at han endog aldrig havde lært at kiænde ham fra en ærværdigere Side end i dette Dieblik, da han udsatte sig for Miskiændelse og Eftertale, for ikke at...." Her afbrød han sig betydende, og tilføiede: nok! det er en ædel Mand, en stor Mand, en Chevalier sans peur, et sans reproche.

Dette med saa megen Tilforladenhed, saa megen Høitidelighed givne Vidnesbyrd, ikke blot beroeligede Magdala aldeeles, men bragde hende tillige til at angre, hun uden Føie havde fundet mistænke, fordømme sin Elsker; og da denne — som var fuu nok til at opdage, at hans List havde giort sin Virkning — nu tillige besad den Snedighed, med en mismodig og ængstlig Mine at holde sig tilbage fra Magdala, og ligesom ikke at torde nærme sig hende, i den visse Forudsætning, hun maatte være ham vreed, uden at han kunde retfærdiggiøre sig, troede hun at være ham skyldig med fordobblet Bliidhed og Ømhed at komme ham imøde, og lade ham føle, hvad hun ikke torde sige ham.

Dette mærkede den Listige ikke saasnart, før han besluttede, at nytte det til at fremskynde Knudens Oplæsning. Hidtil havde han bestandig lagt øiensynligt Dølgsmaal paa sin Kiærlighed, og kun ladet den ligesom ufrievillig røbe sig; og selv hermed havde han, siden hiint Rygte begyndte, været vaersommere end nogensinde; ligesom han og med eet holdt op at tale om at boesætte sig i det Holsteenske. Nu, da Magdala meere og meere kom ham imøde, syntes hans indvortes Kamp at fordobbles; han vidste med sand fransk Sørgespiller-Lethed, at falde fra enthusiastisk Glæde til mørk Mismod; indtil han endelig eengang, da de havde fordybet sig i den saakaldte engelske Hauge paa Trattheims pragtfulde Lyststed, ligesom overvældet af sine Følelser, udbrød: "O Magdala! dersom jeg torde troe det! dersom De elskede mig?" "Jeg elsker Dem!" sagde den troehiertige Pige, der troede, under hiine Omstændigheder at skylde ham denne Tilstaaelse. Med velspilt Henrykkelse sank nu den snedige Bedrager for hendes Fødder, for derfra at kal-

des i hendes Arme. I det samme fattede han sig, og vendte tilbage til sin Rolle, som Mand af Grundsætninger: "Elskværdige, elskede Pige!" sagde han, "siden da vore Hierter have overrasket os, er det forgiæves at ville tie; men det er ikke her, ikke i denne forfærisk farlige Eensomhed, jeg bør sige, hvad der endnu staaer tilbage. Følg mig til Deres Oncle." Bevinget af Glæde, af Kiærlighed, af Stolthed iilede nu den henrykte Pige med ham til Trattheim, og i største Hemmelighed betroede Beaufort Joyeuse ham nu, at han elskede hans skiønne Niece; at han, henrevet af sin Lidenskab, i dette Øieblik havde giort hende Tilstaaelsen, og nu kom at gientage den i hendes anden Faders Nærværelse, at det var hans Forsæt, at kiøbe sig Godser i det Holsteenske; men at det var nødvendigt for den høistvigtige politiske Underhandling, der i dette Øieblik var i hans Hænder, og hvorpaa Frankeriges og heele Europas Frelse beroede, at det Heele blev en Hemmelighed, til han kom tilbage fra en Lønreise, han inden kort Tiid i de vigtigste Anliggender maatte

giøre. "Inden han frasagde sig sit Fødeland for eene at leve for Kiærlighed, og huuslig Lykke — lagde han sværmerisk til: var han fortryllet over, at kunde ende sin Bane med en udmærket Tieneste, der forvissede ham et ærefuldt Sted i hans Fædrelands taknemmelige Erindring." Ikke nær saa megen List eller Veltalenhed havde været behov til at daare Trattheim og Magdala, der troede ham for gierne til ikke at være lettroende.

Medens her alt var i den meest jublende Glæde — thi Beaufort Joyeuses Hemmelighed blev naturligviis ikke bedre bevaret, end han ventede, og end slige Hemmeligheder pleie — var den arme August et Rov for det meest sønderknusende Mismod. Allereede fra det første Pieblik af, da man i Hamborg begyndte at ymte om, at Joyeuse Beauforts Hensigter torde være af en alvorligere Natur, at det torde være hans Hensigt, at ophøie Magdala til sin Gemalinde, havde August med bitter Anger bebreidet sig sin hidtil iagttagne svage og feige Taushed; at han, daaret af den Drøm, at Magdala hos den, hun skulde troe

sig elsket af, end sige elske, vilde fordre Hierte og Aand, som hos ingen Vellystling kunde være at vente, havde saa gandske tabt af Minde, hvorlidet en uerfaren troeskyldig, og ydermeere forfængelig Pige vidste at skielne mellem Glimmer og Guld. Nu var det for silde at tage Bladdet fra Munden; og med hvad Skin af Ret skulde han og giøre det? Naar det virkelig var saa, at Joyeuse Beaufort alvorligen beilede til Magdala, vilde man da ikke deri finde alt, hvad han mod ham som Vellystling og Forfører kunde have at sige, tilstrækkelig giendrevet? og hvo var desuden August, at han torde tale mod saadan en Lykke, der blev hans Cousine tilbuden? af hvilke Kilder vilde man udleede dette hans Forhold?

Midlertiid indtraf den ovenomtalte Begivenhed med Sangerinden og Tyvenøglen; og begiærlig greeb August denne Leilighed til at sige, hvad han saa bittert bebreidede sig at have taugt med. Saameget troede han endnu at kunde lide paa Magdalas Hierte, at, jo meere hun elskede Beaufort Joyeuse, jo hæf=

tigere vilde hun blive forbittret over et saa uværdigt Adfærd af ham. Men han kom for silde; allereede var hun af Joyeuse ved Trattheim bleven forud indtaget til hans Fordeel. Med yderste Kulde hørte hun Augusts Fortælling om en Begivenhed, hvorom hun troede selv at være langt bedre underrettet; med yderste Fortrødenhed afbrød hun hans Betragtninger over Joyeuses Caracter; ogsaa blev hun troeligen understøttet af sine tvende Cousiner, der naturligviis, efter deres nærværende Forsoning med Joyeuse maatte være August ligesaa fiendske, som de nys havde været ham naadige; og da han i Fortsættelsen af den temmelig levende Samtale blandt andet lod falde disse Ord: at Kiærlighed var blind, afbrød den yngste Cousine ham med det spottende Spørgsmaal: "om han troede, det var bedre, hvis den var eenøiet?" og i det han med et foragteligt Blik vilde tage Hævn over denne lumpne Uartighed, faldt hans Øie paa Magdala, og saae tydelig alt det usædvanlige Haansmiil, der i dette Øie-

blik vanhældede hendes skiønne Læber, ikke var Misforneielse mod hendes uartige Cousine.

Dette Lynglimt opklarede ham med eet; han saae nu, hvorledes Magdala, og hvad der omgav hende, udtolkede hans Forhold; saae, at hvert Ord, han vilde sige mod Beaufort Joyeuse, vilde blive udtolket, som Virkning af en ussel, latterlig, hos en ulykkelig Krøbling dobbelt latterlig Skinsyge; det hævede Blik sank til Jorden, uden at ramme den uvittige Cousine; taus tog han Magdalas Haand, kyste den med et Suk, og gik bort. Det var — følte han — hos Magdala aldeeles ude med ham! ak! og i samme Oieblik følte han meere levende, meere umodsigelig end nogensinde, at Cousinerne havde Ret, at han — elskede Magdala, og det ikke blot som en Søster.

Havde han midlertiid alt ved sin formeente Ubillighed mod Joyeuse forspildt Magdalas Godhed, da drev hans Stemning og Omstændighederne ham til alt meere og meere at sætte sig i hendes Ugunst. Ingensteds kunde han komme, uden man talte om Joyeuse, og

Magdala, og naturligviis henvendte man som oftest Talen til ham, som Magdalas Frænde; høist naturligt er det, at August, hvis heele Siæl var fuld af Bitterhed mod den, der ikke blot giorde Magdala uvenlig, uretfærdig mod ham, men der og — derom var han overbeviist — maatte giøre hende ulykkelig, ved slige Leiligheder ikke omtalte ham mildelig; høist naturligt, at der undslap ham mangen Sarcasme, hvis Galde var alt for blandet med Salt, til ikke at flyve fra Mund til Mund, og som omhyggeligen, vel undertiden endog lidt forstærket blev hiembragt Magdala, snart af dem, der misundte hende Beaufort Joyeuse, snart af dem, der hadede August. Jo kiærere hun fik Joyeuse, og troede at være ham, jo utilgiveligere Synder maatte naturligviis disse uretfærdige Bitterheder være i hendes Pine, saa meget meere, som hun i en vis Maade skrev dem paa sin Regning, og følte, at det var af Skinsyg Lidenskab for hende, den ellers saa milde godmodige August var saa bitter; og saa villige Fruentimmer ere til at tilgive den yndede Elsker hans Skinsyge, om

den endog fortrædiger dem, saalidet taale de den af den forskudte, især hvis den paa nogen Maade fortrædiger Yndlingen.

Det var ikke Beaufort Joyeuse ubekiændt, hvorledes August talte om ham; men han gav sig Mine af at foragte det; og da Trattheim, der hadede August af sit gandske Hierte, og blandt andet gav sig og andre til Paaskud, at det var en Jacobiner, og en Sansculot (fordi han nu og da havde udladt sig med, at der var en stor Forskiæl paa enkelte Handelsmatadorers tilsyneladende Riigdom, og paa almindelig Velstand, eller Vel) engang ved sit Taffel spurgte Joyeuse, hvorfor han vilde taale de Insolencer, svarte denne med en uoversættelig Gallicismus: que ce seroit attenter aux droits de l'homme, que de ravir a ce maitre de langue l'usage libre du seul organe, qui etoit a sa disposition; au reste — hvidskede han i det samme til Magdala, som var hans Borddame: il a l'honneur de vous appartenir. Men saaledes at skiænke Magdala sine Forurettelser, var efter hendes Tanker at paalægge hende den Forpligtelse at hævne dem;

og var hun da ved enhver Leilighed, især hvor Joyeuse kunde see det, eller faae det at vide, saa kold, saa fremmed, endog saa synlig stolt mod August, at denne, som siden ovenanførte Samtale havde holdt op at komme til hende, nu ogsaa besluttede at skye hendes Møde.

Overalt martrede det August alt for meget, ikke at kunde giøre noget eneste Skridt uden at hiemsøges af idelige Erindringer om det, han saa lidet behøvede at mindes om; uden Vanskelighed besluttede han sig da til at trække sig med eet ikke blot ud fra de faa Forbindelser og Adspredelser, han hidtil havde havt, men endog fra al Menneskeomgang. I den Tiid, han havde givet Sprogunderviisning, havde han tient saa vel, at han med sine faa Fornødenheder havde oplagt saa meget, som han for nogle Maaneder behøvede for at leve; med eet opgav han da alle sine Underviisninger, og levede usynlig og eene paa sit eensomme Værelse i Stadt Copenhagen, et den Tiid ikke meget søgt Værtshuus i en Udkant af Hamborg.

Midlertiid blev han ikke længe her fuld-

kommen eene; da det var et af de mindst glimrende og mindst dyre Værtshuse i Hamborg, havde en fransk intet mindre end riig Emigrant valgt det til sin Boepæl, og med ham kom August snart i en saare nøie Forbindelse. Inden Revolutionen havde han været Abbé, og var i Septembermordene ved en synderlig lykkelig Hændelse undgaaet det Blodbad, der skeede i Fængslet St. Firmin, hvor han med fleere sine Ordensbrødre var indspærret. Der var nu for ham intet andet at giøre, end at udvandre, da han, skiøndt sand Republikaner i sit Hierte, saaledes var udstødt af sit Fædreland. I øvrigt besad han mange og mangehaande Kundskaber, og var især blevet August interessant ved sit ualmindelige Bekiendtskab med sit Fædrelands Revolution, paa hvis store, skrækkelige, og underværdige Scener August ofte og gierne hæftede sit Øie for at unddrage sine Tanker fra, hvad der martrede ham selv.

Men snart fik de en endnu nøiere Bereringspunkt. Denne Emigrant — Saint Firmin kaldte han sig, til Erindring om sin

forunderlige Redning nysnævnte Sted — var Beaufort Joyeuses svorneste Fiende; han havde en inderlig elsket Søster, som denne Slange ved en lang Række af de meest sataniske Kunstgreb havde forført, derpaa forladt, og giort ulykkelig, og som nu vanvittig og indspærret henjamrede sit Liv i et Hospital for Afsindige. Fælles Kiærlighed siges i Almindelighed at knytte hastige og inderlige Venskaber; men der gives Tider og Tilfælde i Verden, da fælles Had knytter dem langt fastere og varigere. Heele Timer, ja ofte heele Nætter sad de hos hinanden, og nærede og mættede deres Had med at tale om Beaufort Joyeuse, eller rettere, August hørte med Skinsygens heele Begiærlighed til, medens St. Firmin med Forbittrelsens Veltalenhed beskrev alle de Kunstgreb, Voldsomheder, og alskens Nederdrægtigheder, den uværdige havde iværksat for at faae hans arme Søster i sine Hænder, og fremfor alt den umenneskelige Kulde, hvormed han efter en fort Besiddelse, lige døv for Medlidenheds og Retfærdigheds Stemme, havde aldeeles forskudt

hende, og tryg bag det ugiennemtrængelige Hegn, hvormed Fødsel, Rang, og Riigdom omgav ham, spottede Søsterens Jammer, og Broderens Forbittrelse.

Vel kunde August ikke forestille sig, at en lignende Skiæbne kunde forestaae Magdala; men levende, umodsigelig følte han, at hun med et saadant Menneske nødvendig maatte blive ulykkelig; ogsaa var han bestandig efter enhver saadan natlig Samtale næste Morgenstund, al foregaaende Afviisning og haanlig Behandling uagtet, ved Magdalas Dør; men for ham var der ingen Magdala meere; og Domestikerne selv, der i et Huus, der lignede saameget et Hof, havde den sædvanlige Hofkundskab om, hvorledes Værirglasset stod, troede sig ikke i mindste Maade forbundne at dølge en saa uvelkommen Person, at det var eene for ham, Jomfruen var ikke, og aldrig vilde være, tilstæde.

Medens August saaledes gientog sine spildte Forsøg til Magdalas muelige Redning, var uden hans Vidende hans nye Ven i en meere lovende Virksomhed. Hans Deel=

tagelse i Augusts Lidelser havde vakt hans Hævngiærrighed mod hans Søsters Forfører til ny Driftighed, og Hævnen skulde bestaae i, at tilintetgiøre Beaufort Joyenses nærværende Planer paa Magdala, hvilke han ikke kunde forestille sig at være saa ligefrem, som den endnu stedse troeskyldige August antog. Middelet hertil kom ham af sig selv i Hænde.

Han var fra deres Fædreland af en gammel Bekiændt af titomtalte Sangerinde, der endog var hans Byesbarn. Med Føie forudsatte han, at den hemmelige Forstaaelse mellem hende og Beaufort Joyense ikke over Tyvenøglehistorien var afbrudt; og han kiændte hiin forfængelige Vellystling nok til at vide, at jo meere han satte en Ære i at kunde spille til fuldkomneste Bedrag enhver Rolle, jo stoltere var han og af, saasnart han var uden for Scenen, at viise sig i sin sande Carakter, og bramme med, at hiint blot var Comedie; han havde altsaa ingen Tvivl om, at Mimi — saa var hiin Sangerindes Theaternavn — tilfulde kiændte Joyenses Hensigter.

Hældigviis var der paa samme Tiid en

hæftig Theaterfeide mellem Mimi og en nyankommen Sangerinde, som med mindre Kunstværd havde dog vundet en betydelig Beskyttelse. I denne Kriig tog St. Firmin en saare eftertrykkelig Deel; og da han var et Menneske af Talent, vidste han med saa meget Held at betiene sig af alle parisiske Theaterkrigsvaaben, Sarcasmer, tilsyneladende Impromptuer, Epigrammer, bidende Sangvers, at Seieren øiensynlig hældede til Mimis Side. Naturligviis kunde en saa ivrig og mandig Vaabendrager ikke være hende ligegyldig; ved første Leilighed fornyede hun gammelt Kiændskab, og meget snart blev han Husets Ven. I denne fortroelige Omgang mærkede han meget snart, at hun i sit Hierte var noget stødt paa Beaufort Joyeuse, fordi han af Politik langtfra at understøtte hende med sin Stemme — som vilde have havt saa usigelig Vægt blandt hans Landsmænd, der søgte en Ære i at være hans Aber, og igien i de unge Hamborgere havde deres Aber i Mængde — affecterede ikke blot en ligegyldig

Neutralitet, men endog snarere nogen Overhængen til den modsatte Side.

Neppe opdagede St. Firmin denne Gnist, før han i et saa fængende Hierte fandt det let at oppuste en levende Flamme deraf. Da han havde hendes Virtuosforfængelighed i den fornødne Giæring over, ikke at understøttes mod hendes Kunstmedbeilerinde, oprørte han tillige hendes Skiønhedsforfængelighed over at opoffres, og det for en Tydskerinde. I Begyndelsen vilde hun ikke indlade sig derpaa; men St. Firmin vidste fra saa mange Sider at ægge hende, at hun reent ud sagde ham: "det vidste hun bedre, og det var ikke hende, der blev taget ved Næsen." Men endnu bestandig blev St. Firmin ved at spille den vantroe saalænge, til hendes tærgede Stolthed — maaskee og for at beroelige sig selv for de Tvivl, St. Firmin dog ikke kunde andet end hemmelig vække i hendes Bryst — henrev hende til at sige ham reent ud, hvad han rigtig nok altiid havde troet; at Planen egenlig giældte Magdalas eller rettere Trattheims Penge, for hvilke Beaufort agtede med

hende at giøre en Reise til et langtfraliggende Land, hvor hun var engageret; at det forstod sig selv, hvis Magdalas Person ved samme Leilighed for nogle Dieblik faldt i Beauforts Hænder, vilde han vel ikke forsømme Leiligheden; men at han forresten idelig spottede over den flaue smægtende Rolle, han maatte spille for den tydske Følerindes Fødder; og da St. Firmin endnu ikke vilde være overtydet, lovede hun at give ham Troen i Hænderne.

Neppe traadde St. Firmin følgende Dag ind ad Døren til Sangerinden, før hun med en triumpherende Mine fløi ham imøde, og rakte ham følgende Seddel:

"Te voila dans une grande Colere, ma Mimi! et le pis de l'affaire est, que je ne saurais te voir de trois jours, bien que j'aie des choses de la derniere importance a te communiquer. Mais de quoi diable t'es tu aussi avisée de faire la sotte, et de manquer au rendesvous hier au soir; et tout cela, parceque tu prends la fantaisie tout d'un coup d'etre jalouse de la pauvre langoureuse? est

ce, que tu n'as ni des yeux, ni des miroirs, petite innocente; passe encore, si c'etoit la sentimentelle, qui s'avisoit d'etre jalouse de toi; elle auroit bien raison, la pauvrette!

Mais treve de guerre! des raisons d'une nature trés pressante, m'obligent de trancher le denouement de ma comedie; et voila, que je vais tres secrettement epouser ma Madeleine, aprez demain a la maison *campagnarde* de Msr. Trattheim; l'oncle ayant demandé, que nous fussins mariez par un pretre trez inconstitutionel et non assermenté, j'ai pris la peine de faire un pretre de ma façon; et ce sera Monsieur Navarre, notre Mercure ordinaire, qui fera la ceremonie. Tu vois bien, mon ange! que je serai marié de la bonne maniere. Malgré cela il faudra bien, que j'y passe la soirée, pour faire les honneurs de cet hymen ridicule, mais le Samedi de grand matin je m'en arracherai, pour voler me dedommager dans les bras de l'amour. Adieu, l'amour! dans huit jours je partirai pour ***, dont tu me feras un Paradis de Mahomet, de tous les

Paradis terrestres et celestes le seul, qui soit de mon gout, s'il y a des Houris comme toi.

Les preparatifs necessaires pour cet Impromptu de Campagne m'obligent de passer ces deux jours hors de la ville, et aprez ces deux jours maussades, grands Dieux, quel troisieme! — Adieu m'amour! plains moi bien, si tu m'aimes. *

B. J.

St. Firmin gios ved at finde Faren saa gyselig og saa overhængende. Dog beholdt han Besindelse nok til, at dølge sin Forfærdelse, og indvikle Sangerinden i saadanne Samtaler, at hun aldeeles glemte Seddelen,

---

* Hvad Sprogurigtigheder i dette Brev maatte findes, ombedes Læseren at tilgive, da det er skrevet af en Mand af hoi Fødsel, og disse næsten allevegne, blandt mange andre hoiadelige Rettigheder og Herligheder, ogsaa besidde den, ikke at skrive deres Modersmaal rigtig. Hvad altsaa af mindre kyndige Kunstdommere vil ansees som et Tegn, at Brevet er opdigtet, vil derimod i de Kyndigeres Oine som et Criterium internum godtgiøre dets Ægthed.

som han derpaa fik Leilighed til at snappe; og fløi med den hen til August, uden dog at giøre ham Reede for, paa hvad Maade han havde faaet den i Hænde. Nu vare gode Raad dyre. Næste Dag var det, Ulykken skulde skee. St. Firmin havde hundrede Anslag; enten vilde han, man skulde angive Sagen for Øvrigheden, som da kunde lade den selvgiorte Præst paagribe, og forhøre; eller at man skulde søge Beaufort Joyeuse, sige ham i Øinene, at man vidste den heele Sammenhæng, og true ham til at reise strax; og hvis han vilde giøre mindste Vanskelighed, var St. Firmin villig at verle Kugler med ham; eller og betiene sig af den Adgang, enhver Emigrant havde til Trattheim, og giøre ham bekiændt med Sagens sande Sammenhæng. Ingen af alle disse Planer behagede August; enten fandt han, de vilde giøre en Opsigt, hvorunder Magdala vilde lide, eller og bortrev de kun Beaufort Joyeuse fra Magdala, uden tillige at udslette ham i hendes Hierte. Hende, og hende eene vilde han have underrettet om Faren, hende vilde han sætte i Stand til, eene og stille at

drage sig ud deraf. Han skrev da følgende Linier:

"Magdala! Deres første og ældste Ven, "han, De saa tit har kaldet Deres Broder, "besværger Dem at læse indlagte Brev. Det "gielder Deres heele Lyksalighed; det viiser "Dem, hvor skrækkelig De er bedragen af den "Mand, De troer Deres Elsker. Troe ikke, "at nogen egenkiærlig Hensigt bringer mig "til at handle; jeg er ikke daarlig nok til at "haabe, De nogensinde kan blive min; jeg "er endog villig til aldrig at see Dem meere, "naar jeg kun tør haabe, De bliver lykkelig. "Det har fra Deres tidligste Barndom været "mit første, det vil blive mit sidste, det er "mit eeneste Ønske."

August Ehrmann.

Inden i lagde han Beaufort Joyeuses Brev, forseglede sit, og gik nu selv med det til Trattheims. Domestikerne vilde efter Sædvane viise ham af, inden han endnu spurgde efter nogen; men han sagde dem, at han ikke forlangte andet, end at de skulde flye

hans Cousine det Brev, og gik hiem. Neppe var han paa sit Værelse, før en Tiener fra Trattheims spurgde efter ham. Hans Hierte bebudede ham alt Skrækkeligt; han gik ud, og Tieneren leverede ham et Brev fra Magdala. Tieneren forsikkrede, der intet Svar behøvedes; men August trykkede ham en Speciesdaler i Haanden, og bad St. Firmin opholde ham, medens han gik ind, og læste Brevet. Han aabnede det; deri var hans eget Brev uaabnet, med et nyt Omslag fra Magdala, hvori følgende Linier:

"Det Øieblik, hvori jeg faaer Deres Brev, "lader mig formode dets Indhold, og giør "mig til Pligt, ikke at tillade, at De om en "Person, der er mig hellig og kiær, taler til "mig i en Tone, som det tit nok har smertet "mig at vide, den, der kalder sig min første "Ungdoms Ven, søger en Glæde i at tale om "ham til andre. Det eeneste Beviis paa "Venskab, jeg vilde ønske af Dem, var, at "De vilde glemme mig, og være lykkelig."

Ikke stort længere, end der behøvedes til at læse disse Ord, varte det, inden St. Fir-

min og Trattheims Tiener hørte et Skud. De foer til, og fandt August svømmende i sit Blod og i sidste Aandedrag. Paa hans Brev til Magdala var blot til Udskriften føiet disse Ord: "Den døende August Ehrmanns Afskeed til sin Søster Magdala". Ved Siden deraf laae fem Louisd'orer paa et Papiir, med Hosskrift: "For hosliggende Brevs troe og uforsøvede Aflevering efter Udskriften".

Endda var Tieneren uvis; dog, da enhver af Husets Folk, som stimlede til ved Larmen af Skuddet, var reede at paatage sig det i hans Sted, beqvemmede han sig dertil; men da han ikke maatte slippe derfra, inden en Synsforretning var taget over Mordet, som da ingen Tvivl kunde være undergivet, da August laae med den tomme Pistol i Haanden, var Rygtet om denne sørgelige Begivenhed allereede kommet til Trattheim, der med sand Riigmands Kulde var i Begreb med at fortælle det til sine Døttre og Magdala, da Tieneren kom med Brevet. Hun modtog det, læste, og, uden at aabne det Indlagte, sank til Jorden. Da hun kom til sig selv igien,

forlangte hun nok engang Augusts Brev; og da hun havde læst det, lagde hun Joyeuses, uden at læse det, i et Omslag, hvori hun skrev følgende Ord: "Den Mand, der elskede mig af sit Hierte, og har beseglet sin Kiærlighed med sin Død, har sagt mig, at Indlagte fra Dem viiser Dem, som en Bedrager. Det sendes Dem herved tilbage. Jeg forlanger, og behøver ikke at læse det. Men saa længe jeg lever, skal jeg sørge over, at have kiændt Dem".

Joyeuse, som af Mimi var bleven underrettet om, at hans Sæddel til hende var forsvundet, var iilet tilbage til Hamborg, for om muligt ved Snedighed at afbøde dette Slag; han blev just mældt, som Magdala vilde sende sin Sæddel til hans; i Stæden for andet Svar, lod hun ham den levere; han hørte de øvrige Omstændigheder, og var glad ved at kunde iile bort fra Hamborg med sin Skam; saa meget meere, da St. Firmin paa en Sæddel til Mimi, som havde bebreidet ham Misbrugen af hendes Fortroelighed, havde undertegnet sig den af Beaufort Joy=

ense forførte Nanon Lacreuzes Broder, og Forførerens Fiende til Døden. Efterat have i adskillige fremmede Lande ført et usselt og foragteligt fornemt Tiggerliv, skal hiin Elendige omsider, i Følge hans Udsvævelser, være død en afskyelig Død, som Samvittigheds Nag endnu giorde rædsommere.

Magdalas Helbred, og end meer hendes Sindsroe, fik ved hiin rædsomme Catastrophe et Stød, som den aldrig forvinder; og med Føie kan man paa hende anvende Digterens melancholsk deilige Skildring:

Hun svinder, som Lilien i Enge.

Hun er flyttet til Lisenhain, som hun aldrig skulde have forladt, og hvor tusende sørgelig søde Erindringer nære, og lindre hendes Smerte. Med en aarlig Pension understøtter hun den trattheimske Familie, hvis indbildte Riigdom i et af de seeneste Handelsjordskiælv gik til Grunde; men hun seer aldrig nogen af dem.

K. L. Rahbek.

Til
Digterinden Frue ****.

(Isteden for at give hende det Fundne tilbage.)

Vee den Vanhellige, hvis Haand
Formaster sig at løse Baand,
Som Næstens Kones Stromper binde!
Vee den, som skotter blot dertil
I eet og andet Flagrespil
Af overgivne Vestenvinde!

Ja vee selv den, der i en Drøm
Med Tanken nærmer sig en Søm,
Der at berøre sig ei sømmer!
Vee hver og een Forvoven, som
Antaster reindste Helligdom,
Endog blot den, hvorom han drømmer!

Med hellig Sky jeg vender mig
Fra hver, der fræk forgriber sig
Paa mindste Baand, som noget binder —
Fra det, der skiærmer svage Syn
Imod Oplysnings vilde Lyn,
Forinden Lysets Sol oprinder,
Til det, der under Skiortets Flig
En styebeslöret Iris lig
Om yndig Kones Knæe sig vinder.

Men ogsaa Vee, Foragt og Haan
Den Feige, der for løse Baand
Tilbagezittrer, som for faste —
Der høit med alle driver Spot,
Men stille for et enkelt blaat
Sig ydmyg kan i Støvet kaste —
Der loe til Millioners Gru,
Hvis Statens Bælte gik itu,
Og Bindet faldt fra Himlens Tinding;
Men, med en lav og frygtsom Aand,

Tør ikke røre ved det Baand,
Som bandt ham til en ussel Binding! —

. . . .

Vee den, som bag sin Bogreol
Antastet Soles faste Sol,
Og Fredens Aand, og Statens Værner;
Men trukken af sin Vinkel frem
Staaer skiælvende med hvert et Lem,
Og skraber ud for løse Stierner!

. . . .

Vee, vee mig selv, om Viises Dom
Var den, jeg brød mig intet om,
Naar disse Vers for spidse lade;
Men vee mig og, ifald et Snert,
Der traf en Skriblers nogne Stiert,
Mig skiælve lod for løse Blade!

— . . . .

Dog, til mit Strømpebaand igien!
Vee den og den, og den og den,
Som løser stigt, hvor det er bundet;

Hvis ellers ei ham Elskovs Gud
Det har om Been af egen Brud
Med Hymens egne Hænder vundet.

Men trefold vee den dumme Knos,
Som finder Helligdommen løs
Paa Templets offentlige Trappe,
Og ei saa hurtig, som han kan,
Seer til, som Ridder og som Mand,
Et saadant Bytte vips at snappe!

Men nu tilfulde tifold Vee
Den Digter, som et sligt kan see
For Foden af en Digterinde,
Og lade ligge, hvad der laae,
Og ikke sig til Ridder slaae
Ved strax det om sig selv at vinde —

Og ikke heller gav igien
Hver anden Skiænk af Musers Ven,

End Baandet, som ham her blev givet! ——

Jeg appellerer selv til Kant,
Mon Amor vel en slig Pedant
Lod finde noget meer i Livet?

Nei! Muserne saa stet forhadt,
Saa reent af Gratier forladt,
O Doris! er den Digter ikke,
Der trylledes saa mangen Gang
Af Himlens Toner i din Sang,
Og af dens Glands i dine Blikke!

Baggesen.

Eyvin og Signe.

Ved Glommens Bred i blide Egne,
Med Blomsterkrands i lokket Haar,
Skiøn, som Naturen kun kan tegne,
Skiøn Signe gik i Ungdoms Vaar;
Som Solens Smiil i Rosenlund
Var Smiil paa purpurrøde Mund.

Men Signe fattig var tillige —
Af elsket Fader øm og huld
At kaldes: gode, ædle Pige,
Var hende meer end Verdens Guld;
Naar han var mørk, hun spøgte, sang,
Og ham og sig til Glæde tvang.

I Ungdoms Kreds, naar Signe svæved',
Hver Ynglings Barm af Længsel slog,
Sig Blodet i hans Kinder hæved',
Og Taushed var hans Hiertes Sprog;
Thi meer end Skiønheds Glands han saae,
Da Uskyld bag hver Mine laae.

Men eensom, taus, i dybe Tanker,
Dog, at han Signe skue kan,
Den rige Hennings Søn omvanker,
En skiøn, og ung, og ædel Mand,
Og venter længselfuld den Stund,
At faae sin Dom af hendes Mund.

Hun kommer. Milde Zephir spøger
Med brune Lokker; han vil flye,
Flye hende, som hans Hierte søger,
Men vender sig igien paa nye.
"O!" — siger han; ei kan han meer —
"O Signe! Du mit Hierte seer —

Ja, Signe saae hans heele Hierte
Med udulgt Glæde hun det saae,
Og hendes Suk og Taushed lærte
Ham snart sin Lykke at forstaae.
De elskede, de glade To,
Og gav hinanden Haand og Troe.

O! Uskylds Alder, naar du leger
Tryg i Naturens hulde Skiød,
Og fryder dig om Elskovs Bæger,
Du drømmer ei om Jordens Nød,
Ei Fordom, ikke Guld og Magt,
Som paa Naturen Baand har lagt.

Mens Glædens blide Straale lyser
Fra Eyvins glade Aasyn frem,
Af Bitterhed hans Fader fnyser
Hovmodig i sit rige Hiem.
"Skal fattig Moe vel braske med
"Min Rigdom, og belee min Sveed?

Grumt tordner han sin Søn i Møde:
"O lave Usling! frygt min Haand;
"Du hendes Barm skal see at blöde,
"Og snart; thi brød et skiændigt Baand.
"Et Ord, en Mine kun, saa skiælv,
"Jeg dit Farvel vil bringe selv.

Han til den Skiønne sig forføier,
Forkynder hende barsk sin Dom,
Og under mordisk Haan nedbøier;
Hun hører ham, forvirret, stum,
Og frygter ei hans Haan, ei Død,
Men saaret Elskovs Taare flød.

Bedrøvet Eyvin, skilt fra hende,
Til hendes Hiem kun stiaalne Blik
Og tomme Onsker tør udsende;
Tidt hen til næste Høi han gik,
Og fiærn i Dalen Røgen saae
Fra hendes Bolig tung opstaae.

Ei Signe meer blandt Skionne troner;
Nei, eensom gaaer hun, og forladt,
Og af sin Luur tidt Sorgetoner
Fremtvinger til den skumle Nat.
Min Eyvin kan) hun tænkte saa,
Maaskee dem høre og forstaae.

Om gylden Eng og rige Ager
Saa gaaer en Landmand glad og mild;
Et Mulm opstiger, Tordnen brager
Med Slag paa Slag, og Ild paa Ild;
Et Skybrud, mellem Jammers Lyd,
Omstyrter alt hans Haab og Fryd.

Sin Sorg kan Eyvin meer ei bære,
Hans Hierte leder efter Raad —
"Skal jeg min Ungdoms Kraft fortære,
"Som Riigdoms Træl, med Qvindegraad —
"Nei, aabne mig dit Favn, o Hav!
"Viis mig min Lykke, eller Grav" —

Som Lyn den Tanke paa ham falder,
Som om en Guddoms Vink det er;
Paa Fædres Egn han Fred nedkalder
Fra Gud, thi Signe lever der.
Han flyer fra Faders Hiem med Iil,
Og levner ham sin Skat og Tvil.

Sit Hierte dog han først udgyder
I prøvet, trofast Vennebarm —
"Ei Signe mit Farvel jeg byder;
"Aarvaagen er min Faders Harm.
"Sak du, min Ven! til Signe stig,
"At hendes Billed følger mig.

"Siig, at jeg denne Egn forlader,
"Af Haab, og Fred, og Tillid fuld,
"At eengang, langt fra grusom Fader,
"Lyksalige ved mindre Guld,
"Men vundet ved min egen Flid,
"Vi glemme skal vor Modgangs Tid" —

Til vilde, ubekiendte Bolge
Sig uden Frygt han nu betroer;
Han Rasthed, Mod, og Snildhed folge,
Han hidser Seil, og styrer Roer,
Paa endlos Svælg udregner Vei,
Selv Nattens Mulm ham daarer ei.

Hver Vinding ham til Glæde kalder;
Han seer sig Signe mere nær.
Naar tunge Mismod paa ham falder,
Tilstæde hendes Billed er,
Og giver Kraft til trætte Arm,
Og vækker Haabet i hans Barm.

Moisommelig hans Fader soger —
En Angers Taare stundom faldt;
Hans Trivl til Visshed sig foroger,
Og uden Son han troer sig alt.
Dog — hvad har Verden, tænker han,
For den, som Riigdom haane kan?

Men intet Glimt af Haab sig trænger
Til Signes omme, bange Bryst;
Sig Dag og søvnløs Nat forlænger,
Hun skiuler sig for Glædens Røst;
At skaane hun end ei formaar
For Qval sin Faders sølvgraae Haar.

Sit gamle matte Hoved hælder
Han tidt i Aftenskumringen
Til hendes Barm, og Taarer fælder;
Giv, beder han, giv mig igien
Min Signe, munter, som hun var!
Jeg intet meer paa Jorden har.

Fem sekellange Aar henrunde,
Og ingen Trøst den Skiønne har,
Og Eng, og Dal, og svale Lunde,
Naturens Milde, hende var
Hvad blødest Leie er for den,
Som seent af Sygdom tæres hen.

Dog tidt, med vellystblandet Smerte,
Hun vandrer til det kiære Sted,
Hvor hun ham skiænkte Haand og Hierte
Med Tabet af sin fordums Fred,
Der knæler hun for Uskylds Gud,
Og drømmer sig som Eyvins Brud.

Ak! hendes sidste Trøst forsvinder —
Hun eier ingen Fader meer!
Hans sidste Blik paa hendes Kinder
Den sidste Rose falme seer;
Med Dydens Glands, men ei dens Fred,
I tause Grav han segner ned.

"Hvi vil jeg — siger hun — omsvæve
"I dette frygtelige Hegn?
"Nei, dig, min Eyvin! vil jeg kræve
"Af hvert et Land, af hver en Egn;
"Fra Strand til Strand, fra Havn til Havn
"Jeg vil udhyle Eyvins Navn.

"O elskte Fader! du nedsende —
"— Du seer end din Datters Graad —
"Den Trøst, du før ei nægted' hende,
"Meer virksom Trøst, og Haab, og Raad" —
Saa ved sin Faders Grav hun bad,
Og reiste, trøstet, som ei glad.

Hun vandrer, standser, sig forvilder,
Og finder Medynk, hvor hun gaaer;
Selv Haardhed sine Træk formilder,
Naar i sin Nøde hun fremstaaer,
Og Frækhed vover ei en Lyd
Ved Synet af forfulgte Dyd.

Ei kan hun elskte Brudgom finde;
Hun nævner for enhver hans Navn,
Afmaler ham, som Elskerinde,
Og Taarer tolke hendes Savn;
Og hver med flygtig Spaadom vil
Fremtrylle hendes Haab og Smiil.

En Aften, mat af lange Læden,
Hun segner ned, og alt er tyst;
Hun seer et meer end jordisk Eden
At aabne sig mod Havets Kyst;
Den blide Himmel smiler ned,
Og Jordens Børn tilhvisker Fred.

Sig hist en liden Boelig hæver,
Ny fuld af Ynde, uden Pral;
En selvklar Bæk forved den bæver,
Bagved er skovbekrandset Dal,
Den vidner om sin Eiers Smag
Og ædle Flid og Velbehag.

Hun seer den, sukker, og udbryder:
"Hæld dig, du Fredens stille Boe!
"Og Hæld den Eier, som dig pryder;
"Lon ham igien med Hiertets Roe —
"Kun dig, du yndefulde Sted —
"O søde Drøm! og Eyvin med —

"Hvor vilde da min Tid henflyde
"I Glædens Strøm — hvor lykkelig
"Blot ved min Edvin at adlyde!
"Jeg vilde sige saa til dig:
"Du voved' alt for Signe, du,
"For dig jeg vil arbeide nu.

"Og hver en Dag en nyfødt Glæde
"Jeg vilde gyde i din Barm;
"Jeg skulde see de elskte Spæde
"At smile paa din Fader=Arm,
"Fortælle dem, hvor god du er,
"Og giøre dig dit Hiem saa kiær —

"Jeg sværmer — Jeg Ulykkelige!
"Du aldrig meer skal see igien,
"Ak! aldrig din forladte Pige,
"Som har paa Jorden ingen Ven,
"Og, snart af Graad og Kummer mat,
"Skal i en Afkrog døe forladt!

"Ak! du maaskee i Lænker bæver
"Usynket i barbarisk Land!
"Maaskee den Himmel, mig omsvæver,
"Dig udstrakt seer paa nogne Strand —
"Hvad, Eyvin! eller lever du,
"Og kommer Signe ei ihu?

"Dog nei — min grumme Mistroe feiler;
"Til Døden han mig troefast er.
"Hist glider frem den stolte Seiler;
"O hvad! maaskee han findes der!
"Hvorledes skal han høre mig,
"Og kiende mine Glædesskrig?"

Sit Løb hun hen ad Søen tager,
Men standser hastig paa sin Vei,
Og sin Vildfarelse beklager,
Men dog tilbage vender ei;
Hun nærmer sig hiin Boelig meer,
Og staaer, og hver dens Ynde seer.

End mere Synet hende rører,
Og hendes Øyne fængsles der,
Da pludselig en Røst hun hører,
Og kommer den alt mere nær;
En Mand bag tætte Hæk det var,
Som nys et Træe henplantet har.

"O du — saa hørte hun ham sige —
"Med denne Haand jeg planted' dig;
"I Skiønhed du, i Alder stige!
"Vox, trives, see mig lykkelig!
"Breed venligen din Skygge ud,
"Naar jeg omfavner her min Brud!

"Ak! lever hun! paa Elskovs Vinger
"Jeg flyve vil i hendes Favn —
"Dog nei — hvo lønligt Budskab bringer?
"Hvo hvisker hende Eyvinds Navn?
"Hvo bringer hende, ukiendt, tyst,
"Hid til min Boelig, til mit Bryst?

"Naar, Signe! skal jeg see dig pryde
"Det Hiem, som kiøbtes ved min Flid?
"Naar skal vor Taare sammenflyde!
"O! lange, tunge Ventetid....."
Han hører Lyd af raske Fied,
Og Signe styrter for ham ned.

O! hvo er den, som meer fremsiger?
Hvo maler Glædens store Stund!
Selv Musen taus tilbage viger,
Hun ikkun seer, hun føler kun —
Ei Udtryk, Tanker ei, de fandt,
Og Jord og Himmel for dem svandt.

Rein.

Min Sang om min Veninde.

Cither-Viise.

Hvis nogen seer her i vort Nord,
I Dannerkongens Rige,
Hvad man dog kun i Himlen troer:
En Skiønhed uden Lige,
En Møe, der, seer man nøie til,
Fuldt ligner en Gudinde —
O! jeg vil vædde, hvad man vil,
At det er min Veninde.

Og hvis fremlokket ved et Syn,
Der Stene selv maae røre,
Man dog, som truffen af et Lyn,
Tør intet Ord fremføre;
Kan ikke flye, tør ikke staae,
Kan ingen Udvei finde —

O! jeg vil vædde alt derpaa,
At det er min Veninde.

Hvis man da, stirrende derpaa,
Sig taber i at skue,
Og i en Haandevending saa
Staaer lys i Elskovs Lue;
Og seer, og bliver ved at see,
Og seer sig reent til Blinde —
O! jeg vil vædde ti mod tre,
At det er min Veninde.

Hvis i den glade Landsbyedands
Man træffer en Hyrdinde,
Som alle række første Krands,
O! det er min Veninde!
Hvis hver og een i Væddesang
Tilsidst dog maae tilkiende
Den samme Prisen hver en Gang —
O! det er altid hende.

Nys i en Lund min Cither klang,
Bag Busken Doris hviilte;
Hun lytted længe til min Sang,
Og sprang saa frem, og smiilte:
"For hvem klang vel den søde Lyd?"
Jeg svarte strax: Hyrdinde!
Jeg dig bekiender det med Fryd,
Den klang om min Veninde.

Jeg veed, hun mangen Elsker har;
Hvis det mig skulde bryde,
Jeg maatte hver en Viis og Nar
Al Sind og Sands forbyde.
Jeg gierne seer den hele Jord
Paa Knæe for min Gudinde —
Gientager alle frit i Chor
Min Sang om min Veninde!

Baggesen.

Ved en hæderværdig Kones Grav.

Langt over Tid og Død og Grav ophøiet
Din frie Siæl har Evighedens Fred,
Imens en talriig Slægt, af Sorg nedbøiet,
Omringer Støvets Hvilested.

De fromme Døttres Taarer taust velsigne
Dit ømme moderlige Hiertelav,
Og ønske sig, som Mødre dig at ligne,
Som du, at tænke Død og Grav.

En Mand og Fader seer, hvad han dig skylder.
Du gav en Datter i hans Favn,
En Datter, som en Mages Pligt opfylder,
Og som fortiener Moders Navn.

O! stille, milde vare dine Dyder,
Hver From og Dydig var dit Hiertes Ven;
Som klaren Bæk imellem Blomster flyder,
Saa runde dine Dage hen.

Din sidste Stund var din, var Himlens Hæder;
Hos dig stod Mand, og Datter, Yngling, Mø.
Du havde lært dem Brug af Livets Glæder,
Nu lærte du dem alt — at døe.

Th. Thaarup.

Til Døden.

En Tanke af Seneca.

Død! du mig forfærder ikke!
Tryg jeg vandrer Livets Vei;
Er jeg der, er du der ikke,
Og er du der, er jeg ei.

Baggesen.

Venskab.

Efter Gotter.

Da ikke Dyd og ei Talent formaaer
Den haarde Skiæbnes Egensind at røre,
Og Veien, som saa kort til Graven gaaer,
Maae giennem Ørk og Blomsterenge føre;
Da alt hernede kun Omverling er,
Med vore hede Ønsker Lykken spøger,
Det bedste Hierte tidt troeskyldigt søger
En varig Fryd, men finder Lidelser:
Skal jeg da, mørk, og dybt indsvøbt i mig,
Ad Banen gaae, som i et evigt Øde?
Ei plukke Blomsterne, som blidelig
Indbydende mig dufte sødt i Møde?
Skal jeg den gode fromme Vandringsmand
Fortiilende og kold min Hilsen byde,

Ei Broderhaand? Skal jeg, den Stund jeg kan,
Det Held, at være Menneske, ei nyde?
Til egen Qval Fornuften vittig var,
Naar slige Bud den stundom skrevet har;
Som Forret blev den os utvivlsom givet
Af Godheds Gud; men ak! vor høie Rang
Forblinder os, vi selv forgifte Livet,
For Møie hoste Kummer mangen Gang —
En kiærlig Guddom ei forgiæves har
Paa Livets Tornevei udsaaet Glæder
Med gavmild Haand; hvert Fied, vor Fod betræder,
Frembyder ny, hvis Valg tidt tvivlsomt var.
Her Rigdom os med sine Skatte vinker,
Hist Ærens lyse Glands for Øiet blinker,
Til Guders Rang alt Haabet hæver os,
Og Tid og Grav vi stolte byde Trods.
End hist, af smilende Natur omringet,
Staaer Amors vide Tempel kneisende;
Til ham flyer Ynglingen, af ham bevinget
Til Mildhed og til ædel Følelse;

Den Vise selv hans Alter ydmyg søger
Med jævnet Rynke og blidt smilende,
Med stakket Roe han her sin Kraft forøger,
I Reisens Møie finder Lettelse.
Men kiærlig Elskov bort! bort Rigdom, Ære!
I fængsle ei den ædle hoie Siæl;
Som ikkun Venskabs rene Ild vil nære,
I Venskabs Sympathie kun søge Held;
Beslægtet Siæl i salig Stund han finder,
Med ham for Evighed han sig forbinder,
Og dette kun den sande Lykke er,
Den eneste, som er vor Attraae værd.
Det er saa skiønt en Vei sig at berede
I vildsom Ork, ved Siden af en Ven,
Med slynget Arm hinanden trygt at lede
Paa slibrig Sti forbi Afgrunden hen;
Saa skiønt, af hule Haand en Qvægedrik
Den Torstende med venlig Hu at byde;
Naar barske Stormes Tordenrøster lyde,
Og Skræk staaer malet i hver Vandrers Blik,

Da huld med ham vor Kappes Stiul at dele,
Og midt i øde rædsommørke Skov,
Hvor Røverbander lure efter Rov
Blandt Ulveskrig, ved Uskyld tryg at dvæle.
End skiønnere, den store Skabers Magt,
Med Lundens Harmonie forcent, at prise,
Og under høie Lindes dunkle Pragt
Ustyrret ved Naturens Bord at spise;
Paa hver en møisom og besværlig Gang
At muntre sig ved snaksom Vennetale,
Og under Spøg og freidig Glædesang
Ved kiøle Bækkes Bredde sig husvale.

O Venskab! skiønne førstefødte Datter
Af ham, den alle Væsners hulde Ven!
Sød, som det Bluun, der Haabets Savn erstatter,
Naar haabløs Syg sig drømmer frisk igien!
O! hvad var Livets Irgang uden dig?
Udbred dit milde Lys paa mine Stier;
Stolt af din Guddoms Leide, jeg opbier

Min Lod, og gaaer, hvorhen du fører mig.
Som Barn du mig paa Moderarme bar,
Som Yngling varslende mig ledet har;
Medlidende du mine Klager hørte,
Og naar du stundom dybt mig sagrede,
Du atter selv mig Lægedom tilførte,
Gav nye Glæders fulde Nydelse.
Dig vil jeg sønlig ære, mens jeg nyder,
Dig vil jeg takke, naar jeg lider Savn;
Den Taare, som ved Vennens Afskeed flyder,
En anden Ven borttørrer i sit Favn.
Tidt medens end vort saared' Hierte bløder,
Den svundne Ven os uformodet møder,
En Omvei førte ham til os igien;
De aarle skilte atter sammenkomme
I Slumringen, naar Dagen snart er omme,
Og Haand i Haand til Roe de vandre hen.

O! I min Vandrings første rene Glæde!
I Ædle, som min Arm indsluttede,

Da Morgensolen end med gavnrig Hede
Ned paa vor Ungdoms Isse straalede;
Forgiæves eder signer Venskabs Minde,
Forgiæves slaaer for eder dette Bryst,
Udstrækker sig til vanlig søde Lyst
Min Arm, med eders Arm sig at forbinde!
Adspredte ere I! Paa fierne Veie
Maae jeg, en Bold for Skiæbnen, eensom gaae.
O! skal jeg aldrig meer den Lykke eie,
Og aldrig meer den stolte Fryd opnaae,
End, før min Banes krumme Løb sig ender,
At finde En af dem, min Siæl gienkiender.

Sandberg.

Aftenvandring.

Rødlig farved Solen Vestens Hav
Og Nymphæens * seeomflydte Blade,
Gled fra Krandsene paa Kors og Grav,
Og forsvandt i Guld paa Havets Flade.
Sagte surrende til fierne Hiem,
Hvor en Bondeslaite hilste dem,
Søgte nu et eenligt Chor af Bier,
Og kun svagt klang Lundens Melodier.

Skumring hviler nu paa Himlens Blaae,
Hvor en enkelt Stierne venlig blinker,
Og et eenligt Seil paa klare Aae;
Bondens Skorsteen Aftenbakken vinker;
Taagen driver hvid i tynde Lag,
Fiernt paa Søen pladsker Aareslag,

* Aakande.

Og en vaagen Froes Qvæk i Dammen
Toner nu med Bedeklokker sammen.

Frem af Skyen over Lundens Krands,
Svøbt i hvide Dunster, Maanen iler,
Mægtig slukker den Lampyrens * Glands,
Skiøndt den blegt paa Kongelyset smiler;
Om det Gravkors, Solen varmed før,
Kaster den sit veemodsfulde Slør,
Og belyser den, hvis Taarer rinde
Ved en kierlig Vens forfaldne Minde.

Eensom vandrer jeg ved Aaens Bred,
Seer, hvor Solglands over den sig skyder,
Hvor det Blomsterlov, som dryssed ned,
Hvirvlende i evig Spøgen flyder —
Ak! men eene seer jeg Bølgens Dands
Fletter ingen Ven en Kornblomstkrands,
Hører eene Nattens Stemmer bæve,
Seer allene Aftenchoret svæve.

* St. Hans Ormen.

Høitidsfuldt, som naar en Sommernat
Uden Tordenslag og fiernt det lyner,
Skyndeligt, som naar der farer brat
Mig forbi en natlig Hær af Syner,
Sværme Tanker nu min Siel forbi,
Som jeg elsker, men forvildes i —
O! da hvisker mig hver natlig Scene:
I Naturen er dog du allene!

O! da flimter dobbelt veemodsfuld
Maanen ned paa Kirkegaardens Bregne,
Vinden stryger over Graves Muld,
Liigsang toner om mig allevegne.
Ak! men ved min ubekiendte Grav
Tørrer ingen Ven en Taare af;
Mangen, som jeg elskte, kold vil ile
Der forbi, hvor da mig undes Hvile!

L. Kruse.

Sonnet.

O du, som medsmilende leer,
Er jeg glad, og medlidende græder,
Naar ingen Fryd mig tindrer meer,
Naar Fanny jeg længer ei seer;
O Venskab! din Skat er mig meer,
End vor Jords de glimrende Glæder;
Med dig i min Lykke jeg leer,
Og med dig jeg ulykkelig græder.

Men du, som omslyngte mit Bryst
Med Chariternes duftende Klæder,
Da første Gang med Zittren kyst
Min Fanny mig lærte din Lyst;
O Elskov! du fylder mit Bryst
Med selv meer end Elysiums Glæder:
Med dig er min Kummer mig Lyst,
Og med dig i min Vellyst jeg græder.

Baggesen.

Melodiens Almagt.

O du, som skabte blide Melodier.
Til svage Dødeliges ædle Lyst,
Jeg kan ei takke dig, min Tunge tier,
Men høit, erkiendtligt slaaer mit unge Bryst.
Apollo! af din Lyres skiønne Toner
Fremlokker Fryd og Held blandt Millioner,
Høit hæver Siælen sig ved Harpens Klang,
Ledsaget af en ædel Bardes Sang.

Du i hvert ædelt Hierte skaber Glæde;
Da Tonekunsten bliid til Jorden steeg,
Fra Hyrdens Hytte, Kongens Purpursæde
Saa mangen tom og bitter Time veeg.
O Melodie! du Hierternes Veninde,
Du lyde kun, og blide Taarer rinde;

O du er Sielens Sprog, og Jordens Fryd,
Du toner Mod, og Følelse, og Dyd.

Taus laae den mørke Skov, sig intet rørte
I høie Top, i lave tykke Krat,
Kun tunge Skridt af Vandreren man hørte,
Kun Spøgelsernes Gang i sorte Nat;
Fælt hvisled Bækken giennem døde Egne,
Og skrækkemt Stille hersked allevegne,
Da raabte Gud sit høie store: Bliv!
Og alt var Sang, og Munterhed, og Liv.

Naar Hiertet banker varmt, og ædle Borger
Ved Vennebarm vil nyde ædel Fryd,
Men Piet mørknes over fælles Sorger,
Thi Magt og Tyrannie beseirer Dyd,
Da toner du, og fast siz Hænder knytte
I Broderhaand, da sværges Landets Støtte,
Med ædel Kraft det store Hierte slaaer,
Og Vennen for sin Ven i Døden gaaer.

Thus hæver Siælen sig i store Tanker,
Naar, Melodie, du toner Himlens Gud;
Med høi og hellig Varme Hiertet banker,
Naar Almagts høie Hymne bryder ud;
Antike Hvælving langsomt lyder, bæver,
Og styrker Stemmen, som i Afmagt bæver,
Høit stiger Støvets Røst, og Stevets Aand
Sig svinger fri fra Lasters usle Baand.

Ja, Melodie, du toner Mod, og Varme,
Og Broderkiærlighed i Mandens Barm;
Stærkt spende sig de senefulde Arme,
O slaae med Kiæmpevældens hele Harm;
Forfærdet blegnende Tyranner vige,
Marseillerhymnen vandt de franske
Krige,
Og Frihedshymner evig vinde vil,
Saalænge Mod og Frihedsaand er til.

I Livets Vaar du smelter unge Hierter,
Og vækker ukiendt Fryd i varme Bryst,

Forvandler haabløs Elskovs bittre Smerte
Til blid Melankolie; til stille Lyst.
O det, som bange Yngling ei tør sige
Den yndige og elskelige Pige,
Det vover Harpen i en eensom Stund
Ved Bækken i den skiønne tause Lund.

Naar Vennen bæres hen til sidste Giemme,
Og tause Skare staaer omkring hans Liig,
Da lyder svagt den brudte, qvalte Stemme,
Men Hiertet røres, og — den hæver sig.
Veemodig trænger hver til sorte Baare,
Og ofrer Liget en oprigtig Taare;
O Melodie! du skaber Mod og Trøst
I det af Qvaler sønderknuste Bryst.

Du Jordens Fryd, vær min Ledsagerinde!
O dan mit Hierte, skiønne Melodie!
Lad mig en Himmel her paa Jorden finde
Ved din guddommelige Harmonie!

Du fierner Hiertet hoit fra Jordens Laster,
Og over Kummer yndigt Dække kaster,
Du danner Sielen ædel, stor, og varm;
O ton bestandig Dyd i Svages Barm!

Ohlenschläger.

Oldtids og Nutids Skikke.

At een for heele Folket man maae døde,
For dets Oplysnings Farlighed at møde —
Er gammelt, jødeligt, og dumt;
Men at for een det heele Folk maae bøde
Ved mindste Glimt af Lysets Morgenrøde —
Er nyt, og christeligt, og — grumt.

Baggesen.

Den farlige Fugl.

(Efter Bions fierde Idyl.)

Fuglefængeren Mol, den tolvaars blomstrende
Smaadreng,
Kom med Doner i flittige Haand en Morgen til
Lunden.
Amor, seer han, den vingede Skalk, sødtslumrende
hviler
Under det Rosenhegn, der krandsende Lunden om-
slynger.
Høit i hans Barm nu Hiertet slaaer, og med blus-
sende Kinder
Største Done han hænger fast i de stærkeste Grene.
"Fanger jeg dig — saa sukker hans Siel. — du
vældige Fugl! da

"Vorder jeg mægtig og riig, og kiøber mig Ager og Enge!"

Guden vaagner, og bag de dølgende Buske belurer
Drengens Øie den hist og her omslagrende Amor.
Ak! men Morgenen svandt, og Middagen svandt, — og hans Done
Hænger urørt endnu. Fortvivlet, med Taarer han løber
Ud paa høstede Mark til Myrtil, der forhen har lært ham,
Qviste at bøie, og Doner at snoe, og Fugle at fange.
"Gamle! — saa lød hans Ord — jo den Kunst, du mig lærte, er herlig!
"Kom dog i Hast, og hielp mig at fange den største blandt Fugle!"
Oldingen loe, gik strax med den elskede Lille, men kiendte
Snart den farlige Fugl, og han bød med vinkende Finger:

"Jag ei efter den farlige Fugl, og ønsk dig den
aldrig!
"Ikke den skabtes til Spøg; i Buur den ei fængsles;
o flye den!
"Priis dit Held, at ei du har fanget den evige
Flygtning!
"Nu den foragter dig kun; men om faie Aar vil
den komme,
"Selv usøgt, og bygge paa Ynglingens Hoved sit
Rede!"

F. Høegh Guldberg.

Til
Frederike Brunn, fød Münter.
(I et Exemplar af Erik Eiegod.)

Hvilken Najas tør sin Skaale gyde
Med i Heliconiaders Elv?
Hvilket Blomst tør Floras Dyrker byde
Blomsterbreddens Dronning Flora selv?
Hvilken Sang tør Dalens Digter stamme
Alpe-Bardernes Egeria?
Hvilken Tone har min Cithers Gamme
Værdig Harpens Polyhymnia?
Ingen. Bækken standser, Rosen blegner,
Skalden tier, lyttende til dig!
Ned for Altret i din Lund jeg segner;
Hvad jeg byder, selv du skiænkte mig.
Kun eet Offer bringer dig mit Hierte —
Fromme! tag det venligen imod!
Og for alt hvad Sappho mig forærte,
Eiegode! tag min Eiegod!

Baggesen.

Ved Afreisen fra Kiøbenhavn.

Fra Codans blomsterklædte Egne
Til Fædreland mig Bølgen bær;
Snart jeg de Timer karg skal regne,
Jeg endnu har at vandre her.

Hvi skal jeg dølge, hvi fortie,
At nødig, nødig jeg bortdrog,
At ængstefuld mit Hierte slog,
Og ønsked' høit, jeg kunde bie?

Behøver man at overbære,
At, skiøndt blandt Klipper jeg blev fød,
De Sletter blev mig evig kiere,
Hvor jeg utallig Godhed nød?

Hvor jeg har kiendt saa mange Gode,
Der stod mig paa min Vandring bi,
Saa, immer, langs min Tornesti,
De hulde Trosteroser grode?

Har jeg behov i Løn at grue
For fra den Cirkel at bortgaae,
Hvor glad man syntes mig at skue,
Og glad jeg mine Venner saae?

Hen i en ny jeg skal indtræde;
Hvo veed, om der jeg nydes skal,
Om ikke tvers jeg gaaer i Valg
Med hvad man hist benævner Glæde.

Mig lidet Samqvem bedst kan fryde,
Indbragt i stort jeg var ei glad,
Der Snese er, som Glæden nyde
Kun der, hvor rette Klynger sad.

Saa lytter Een til Flodens Strømme,
Og Een til Havets Bruselyd;

Naar begges Maal er skyldlos Fryd,
Hvo kan da hiin, hvo den fordømme?

O Land! hvor min saa elskte Moder
Min første Kallen glad modtog,
Hvor jeg har nydt ublandte Goder,
Som bort for moden Omhu drog:

Dig elsker jeg! Du mig modtage
Med Moderømhed i dit Skiød;
Min Hu er reen, min Siæl er blød;
Der, hvor jeg havner, man opdage,
At Venskabspligter er mig kiære,
Til Klogskabs Raad jeg rakte Arm,
At Godes Yndest var min Ære,
Og ei frivillig jeg gav Harm —

Saa skal jeg venneløs ei staae,
I Hiertelængsler ei henbløde,
Og hoste end den faste Grøde,
Som Uhelds Lyn ei kan nedslaae.

Og nu — Farvel I kiære Sletter,
Som giemme mine Elskte her!
Ak! mange alt bortfarne er!
Ei dem, ei hine jeg forgietter,
For jeg fuldendr Tidens Dage
— Maaskee, til andre Verdner kaldt,
Et Glemsels Teppe skal unddrage
Mig Venskab, Fryd, og Sorg, og Alt —

Har Sproget nødig dem at nævne?
O nei! hver gribe i sin Barm,
Hver, som at blive evig varm
For Kongestaden gav mig Evne;
Thi, o dens Pragt mig aldrig blændte;
Den eie Overdaad i Fred!
For dyrekiøbte Herlighed
Mit Hierte ingensinde brændte.

Men — kunde Ønskers Raab hendrage
Til Klippers Land og varigt Held

Hver, som arbeided' for mit Vel,
Som lyste mine mørke Dage,
O! da jeg skulde sikkert blive
Ved Nødtørstsbrød meer lykkelig,
End den, som Ganen kan forskrive
Dyr Vellyst, for at ække sig.

Forglem mig ei, I Vennekiære!
Om jeg ei øiner Samlingsstund;
Min bedste Dag, min Morgenblund,
I skal af mig erindred' være.

M. S. Buchholm.

I Stavangers Klub
den 15 Marti 1799.

Jeg faaer fra Parnasset Aviser iblandt,
Gud veed, hvordan til mig de komme;
Men som jeg fortæller det, saa er det sandt.
I Morges en saadan paa Dynen jeg fandt,
Den ligger endnu i min Lomme;
Og hvad den fortæller, det høre I maae,
Den lyder som saa:

"Tordmaanedens femtende Dag er en Fest
"For os, som bebygge Parnasset;
"Apollo har Evan og Comus til Giæst,
"Og Gratier med, de skal sidde ham næst,
"Og krandse, og række ham Glasset,

"Og selv vil han siunge en hædrende Sang
"Til Bægrenes Klang.

"Aarsagen til Festen er synderlig nok:
"En Fødselsdag gior han den Ære.
"Blandt Qvindernes skrivende, rimende Flok
"Er Een, den han agter saa god, som en Skok,
"Ja — Sandhed at skrive — som flere;
"Og Rygtet har sagt, at sin egen Cithar
"Han laant hende har.

"Historiens Muse har sagt, hvem hun er —
Saa lød underviisende Tale —
"Hun er ikke Landsmand til mig eller jer;
"Den Steenhøi, som først ved Tullin blev os kier,
"Har og sine yndige Dale;
"I en af de skiønneste smilende Skiød
"Hun heldig blev fød.

"Blandt Solbierge svandt hendes Barndom saa vel,
"Og Ungdom, i Grandelags-Dale,

"Og der tændte Amor i skyldfrie Siel
"Sin Ild og Apollos. Med Styrke og Hæld
"Hun tolked' for Jorden vor Tale:
"Hun sørged' vor Sorg over Vibe.
Vi græd
"For Adeluds med.

"Forunderlig Skiebnen har ført hende om:
"Hun Hafniens Stolthed har været,
"Og Flekkefiords — kort sagt, hvor Pokker hun kom,
"Hun taled' kun, smiled' kun, saae sig kun om,
"Og strax blev hoitagtet og æret;
"Ja, forend hun rørte Apollos Cithar,
"Beundret hun var.

"Som Hustrue, og Moder, og klippefast Ven
"Hun almeen Hoiagtelse vinder,
"Og munter beholder, og øger; selv den,
"Som ei kan bedømme den hældige Pen,
"En Krands hendes Isse dog binder."
"Saa Phoebus har Ret i den Stads, som han gior,
"Thi hædres hun bør."

Saa sang er Visen; det skiller ei mig,
Den stundom end længer kan være.
Men nu jeg har fremsagt min Nyhed, saa siig,
Siig, hvo der kan giette, hvem Skyggen er liig,
Hvem Phoebus vel gior saadan Ære;
Og De, Madam Buchholm! vær ærlig, siig frem,
Siig, er det ei Dem?

Ei allene paa Parnasset,
Ogsaa her, i Dag er Fest,
Svan her og fylder Glasset,
Ogsaa her er Comus Giest,
Her har og Chariter Sæde,
Her er ogsaa Bægres Klang,
Her er Emnet for vor Glæde,
Alt vort Sayn er Phoebi Sang.

Ei Dig rækkes Krands, Veninde!
Den Apollo rækker Dig;

Ei Dig reises Æreminde,
Det Din Cithar reiser Dig.
Vi vil Digterværd forglemme,
Men, i Ønsker for Dit Vel,
Hylder Sangens svage Stemme
Din den lyse blide Siel. —

Tækkelige blide Qvinde!
I Din elskte Buchholms Arm
See, som Dug for Soel, forsvinde
Mindet af forgangne Harm!
Lev at høste Moderglæder,
Jordens største, beste Fryd,
Sønner arve maae Din Hæder,
Døttre arve maae Din Dyd!

Tæl i Sundhed, Roe, og Glæde
Mange Fødselsdage fleer;
Og undskyld, om, det vi bede,
End lidt egennyttigt er:

"Dine Dages beste Glæde
"Mellem os omfavne Dig!
"Aldrig af vor Kreds Du træde!
"Hør Du vorde lykkelig!

J. Zetlitz.

Nytaarsønske til Overulus.

De klager Dem bestandig, gode Ven!
Dem fattes kun een Ting; men, sandt, det er en Plage!
Jeg Dem i Aar af Hiertet ønsker den:
En, lille eller stor, en — Aarsag til at klage.

Baggesen.

Slutningssang i Vennelag.

Endnu en Dag vi her fuldendte;
Een mindre er os nu i Vente —
Der stedse færre bliver igien —
Dog, af den skiulte Fremtids Dage,
Der er' for hver af os tilbage,
Gid mangen Dag maae ligne den,
Som nu i Venskabs Fryd randt hen!

Chor.

O mangen Dag gid ligne den,
Os nu i Venskabs Fryd randt hen!

Men Dage efter Dage rinde;
Og, før vi os derpaa besinde,
Er rundne Dage rundne Aar.

Som uformærkt en Dag henglider,
Saa Aar paa Aar, indtil omsider
Vor Banes Grændse for os staaer,
Og sidste Afskedstime slaaer.

Chor.

Held os! umærket Aldren gaaer,
Til Banens Grændse for os staaer.

Thi hvo som Hierte har, for Glæde
Ei blot at nyde, men udbrede,
Og saa for Venskabs Salighed,
Liig' blomsterskygget Bæk hentrille
Ham Livets Dage, blide, stille,
Hver endt med qvægsom Rolighed,
Og yndig Blund i Nattens Fred.

Chor.

Held Aftnens blide Rolighed,
Og søde Blund i Nattens Fred.

Saa hver den Ædles Dag henflyder,
Om enkelt Sky end kort afbryder
Den Mildhed, som omstraaler den;
Men saa er heele Livets Kiæde
En Dag, som randt i stille Glæde; —
Randt den end mørk og stormfuld hen,
Snart rolig Nat afløser den.

Chor.

Held os! snart Livets Dag flyer hen —
Snart stille Nat afløser den.

Pram.

Til Søvnen.

Du, det syge Hiertes blide Læge,
Søvnens hulde Gud, o! kom til mig!
Naar mig dine Trollerier qvæge,
Glemmer jeg, jeg er ulykkelig.

Taarer rinde, hvor jeg eensom hviler,
Til mit vaade Øie lukker sig.
Kun i mine Drømme Solen smiler,
Kun i Drømme Lyda elsker mig.

See, mit Livs den heele Dag var Møie;
Taus min Vinteraften stunder til:
Lukker snart en evig Nat mit Øie,
Lyda mig maaskee begræde vil.

Tidt jeg bad din ældre, strænge Broder:
'Skal jeg uden Lyda dvæle her?
"Ad mig vinke Himlens lyse Kloder!
"Min og Lydas Fader vinker der!

Men forgiæves bad jeg ham, den Strænge.
O! saa kom da Du, min hulde Ven!
Skienk mig snart, og rundelig, og længe
Himlen i min Lydas Smiil igjen!

Sander.

Ved en Venindes Grav.

Herligt, Anna, har Du overvundet!
Seiret har Du over Død og Grav!
Sygdom, Kummer, Alt er nu forsvundet;
Du beskuer ham, som Livet gav!

Han, Algodhed! han, den Evighøie!
Nedbrød mildt Dit skrøbelige Leer;
Venligt til Din Mage saae Dit Øie,
Brast — og seer ham ikke mere her.

Du, hvis Viisdom Støvets Velfærd kiender,
Trøst du den forladte Mages Savn!
Tegn, o Fader! tegn i dine Hænder
De forladte Moderløses Navn.

I, som trindt om hendes Gravsted træde —
Tænker tidt paa Dødens mørke Bluu!
Nytter Livets Sorg og Livets Glæde!
Lever vel! og I skal døe, som hun.

Th. Thaarup.

Af Anthologien.

Nyd dit Liv, som om i Morgen
Alt du skulde vandre heden!
Skaan dit Liv, som om du evig
Skulde nyde det hernedeu!

Baggesen.

1 7 8 5.

En Elegie.

It is the voice of years, that are gone.
Ossian.

Naar Jonas Skald med Nordmands Varme maler
De Norskes Mod og Zinklars Nederlag;
Med Dydens ædle Iver Thaarup taler
Nødlidendes og Undertryktes Sag,
Prams dristige Camene snart ledsager
Stærkodder giennem Nastronds Rædseler,
Snart tolker os Philippus ømme Klager,
Snart Sjelysts Ynde, snart vor Wessels Værd;
Os Baggesen den Miøds Natur forkynder,
Hvoraf han selv, voltairisk tørstig, drak;

Lund, Faae synge os Naturens Under,
Guds Godhed, og den glade Skabnings Tak;
Til Dyds og Venskabs Priis sin Luth indvier
Den fromme Riber, alle Godes Ven;
Hver Harpe høres, og kun Frimans tier,
— Stum mellem vundne Laurbær hænger den —
Da ligger Luthen henslængt ved min Side,
Som Harpen ved hiin blinde Konges laae;
Jeg føler, at de er ei meer, de blide,
De gyldne Dage, dem jeg fordum saae.

O Venner! aldrig Avind har fornedret
Min ærehigne Siæl; med Fryd jeg saae
Enhver af Eder yndet, elsket, hædret,
Det Maal, hvortil vi kappedes, at naae.
Men naar jeg, kronede med Digterhæder,
Med Danmarks Bifald Eder vandre seer,
Og mindes, eengang vandred jeg med Eder,
Og føler, hvad jeg var, jeg er ei meer,

Om sig en Taare ned ad Kinden sniger,
Den Avind ei, den billig Veemod er;
Saa græder gammel modig qvæstet Kriger,
Naar Krigsbasunen byder Ledingsfærd:
Den kiendte Lyd hans kiække Siæl henriver;
Han glemmer Ælde, Svaghed, Saar; hans Mod
Af fordums Styrke ham et Gienskin giver,
Sit Værge griber han ved Leiets Fod.
Han hine følge vil, hvor Æren kalder,
Thi aldrig kaldtes han omsonst af den;
Af matte Haand det tunge Værge falder,
Afmægtig han paa Leiet segner hen.
Nu stimle Helte om ham for at byde
En gammel prøvet Ven et kiært Farvel.
"Gaaer!" stammer han, og Taarer Talen bryde,
"Gaaer! føler, og fortiener Eders Held!"
Da vinker han ad dem med fravendt Øie,
Det Smertesyn de ham unddrage skal,

Og dog han holder sig kun selv med Møie
Fra did at see, og selv fornye sine Qval.
Og naar han ligger eensom nu tilbage,
Hver Ungdoms Drøm oprinder i hans Siæl,
Hver Krands, han vandt i de fremfarne Dage,
Og hver han haabed, svæver for hans Siæl;
Hver gammel Helt ham nu i Tanke rinder,
Der lønnede med Priis hans Ungdoms Daad,
Da triller paa de skrammeprydede' Kinder
En Helten uvant, seen, og bitter Graad.

Og jeg — jeg eengang bedre Dage kiendte,
Mig elskede Camenens Yndlinger,
Og deres hulde Venskab lod mig vente,
Camenen, som de selv, at blive kier.
Sin yngre Broder Danmarks Skiald mig kaldte,
Og Nestor Rose kaldte mig sin Søn;
Hvad Under da, min unge Siæl afmalte
Sig Billeder af Roes, som deres skiøn!

Tilgiver, evig dyrebare Venner!
Jeg sveeg det Haab, hvormed I hædred mig;
Ak! Sorg forjog de smilende Camœner,
Og under Byrden bøied Palmen sig.
O Eders Grave vidne det; kun græde,
Og neppe græde kunde jeg ved dem;
Liig den, der raver mat paa Gravens Bredde,
Jeg stønned' brudt afmægtig Klage frem.
Saa inderlig, saa sønlig jeg attraaede
Med kiærlig Haand at pryde begges Grav;
En kunstløs Steen var alt, hvad jeg formaaede,
En kunstløs knap tilhugget Steen jeg gav.
Dog! er selv skaaren Kors, det Bonden pryder
Sin redelige Hustrues Gravhøi med,
Og alt, som han det skiær, og sætter, flyder
Paa Træet mangen ærlig Taare ned,
Ei mere værd, end kostbart Marmorminde,
Som opblæst Croesus bød at reise sig

Til Hæder for uelsket Gemalinde! —
Nei! at forkynde Jorden, han var riig?
Saa tænkte jeg, og ofred' hvad jeg kunde,
Og ønsked', haabed' bedre Tiid igien!
Men disse Ønsker, dette Haab forsvunde,
Min Kraft, mit Mod, mit Alt med dem svandt hen;
Ei meer jeg ønsker andres Grav at pryde,
Kun til min egen staaer mit Haab og Hu!
O maatte kun paa den een Taare flyde!
Det er mit sidste Haab og Ønske nu!

K. L. Rahbek.

I en stiernekklar Nat.

Natten hersker; — i dens Skygge hviler
Jordens heele vilde Tummel nu!
Over Østerhavets Bølge smiler,
Cynthia! fra rene Himle du!
Hisset funkler, Orion! dit Belte,
Tidens Strømme under dig henvælte;
Men du straaler, som da første Gang
Mellem Kloderne din Rustning klang.

Hist er Alting var't, Alt adlyder
Ordnens evig viise faste Bud;
Ingen Hendelse dens Verk nedbryder,
Intet fra sin Bane glider ud.

Hisset ufordunklet Kronen straaler,
Ingen Magt nedtynger Vægtens Skaaler,
Lyren toner til sin Skabers Priis:
All Naturens Gud er stor og viis.

Du, som føler Skiønhed, Pragt, og Orden,
Bland din Sang med Sphærers Harmonie,
Foel, at Viisdom hersker og paa Jorden,
See den Skiønhed, som den straaler i!
Tordnens Stemme, Aftenvindens Susen,
Kildens Raslen, Oceanets Brusen,
Alt adlyder Ordnens viise Bud,
Alting raaber: ogsaa her er Gud!

Du, som føler meer end Pragt og Orden,
Føler Pligtens Kald og Dydens Værd,
Du, som veed, at intet her paa Jorden
Skiønt og stort som Siæleskiønhed er:
O! hvi skal din Klage giennembryde
Jubler, som blandt alle Kloder lyde!

Alting naaer sit Maal paa Ordnens Vei;
Ak! du sukker: Dyden naaer det ei!

"Hisset træde vilde Krigerhære
Neisomhedens hele Rigdom ned,
Hisset blodige Tyranner nære
Sig af undertrykte Slavers Sveed;
O! men see den Ædle stride, blöde,
See, hvor glad for Brödres Heil han döde;
Lasten spotter dog hans spildte Blod,
Trampende den paa hans Minde stod."

"Orion! du skiule dine Flammer,
Smiil ei ned til Jorden, Cynthia!
Synker Dyden hielpelös i Jammer,
Hvad er alt det Skabtes Skiönhed da?
Hör, hvor Klager allevegne lyde,
See den heede bittre Taare flyde,
Glædens Ven! fornem din Broders Nöd,
Föel, at Livet selv er tifold Död!" — —

Hvo er du, som fra den Høies Trone
Stiger klædt i Purpurglands herned,
Om din Tinding Evighedens Krone,
I dit Aasyn Himlens Salighed!
Haabets blide Aand! din Glands adsprede
Mulmet, som indhyller os hernede,
Styrk mit matte Blik, du Himmelske!
Lær mig, evig Godheds Spor at see.

Tidens Dække drager du tilbage,
Evigheder rulle frem for dig;
Nu forstummer Støvets høie Klage,
Og den sidste Mislyd tabte sig,
Nye reene Harmonier stige
Op fra den Uskabtes store Rige,
Alt er Samklang, Alting raaber ud:
Stor er Dydens Fader, Aanders Gud!

O forgieves maatte du ei tage,
Gode Socrates! mod Dødens Skaal;

Edle Huß! du endte dine Dage
Ei forgieves paa Misdæderbaal;
Eders haarde Kamp for Sandheds Ære
Ikke spildt og hensigtløs skal være;
Lænkers Raslen, Dødens Stønnen her
Vorder Harmonie og Jubel der.

Ufuldendt er hver en jordisk Scene,
Tvivl og Skræk omringer her vort Fied;
Evighedens store Haab allene
Sender Lys i dette Mørke ned.
Hist fuldendes Alt, og Alting leder
Op til Maalet, til Fuldkommenheder;
Alt forener hisset sig engang
Til den store fælles Jubelsang.

Smiil da, Cynthia! med dobbelt Ynde,
Thi du vidner til din Skabers Priis!
Dine Hvirvler, Orion! forkynde,
At Naturens Gud er stor, og viis!

Nattens Stilhed, Philomeles Toner,
Vindens Susen mellem Skovens Kroner,
Selv den Sang, min Harpe bæver ved,
Vidner om den Høies Kierlighed.

C. A. Lund.

Indhold.

Side

J. Baggesen, Professor og Provst paa Communitetet:

Til Digterinden Frue **** i Stæden for at give det Fundne tilbage 117
Min Sang om min Veninde. Citherviise . . . 137
Til Døden. En Tanke efter Seneca 141
Sonnet 151
Oldtids og Nutids Skikke 156
Til Frederike Brunn i et Exemplar af Erik Eiegod 160
Nytaarsønske til Overulus 171
Af Anthologien 178

Mad. M. S. Buchholm:

Ved Afreisen fra Kiøbenhavn 161

F. H. Guldberg, Lærer ved Blaagaardsseminariet:

Den farlige Fugl. Efter Bions fierde Idyl . . 157

L. Kruse, Litteratus:

Aftenvandring 148

C. A. Lund, Præst i Kieldbye:

I en stierneklar Nat 185

Side

C. Pram, Secretair:

Slutningssang i Vennelag 172

K. L. Rahbek, forhen Professor:

Selvmorderen af Kiærlighed. En Fortælling . 25

1785. En Elegie 179

J. Rein, Capellan i Schieberg:

Generalkrigscommissair Ole Wessels Gravminde 24

Eyvin og Signe. En Romance 122

Sandberg, Provst i Norge:

Venskab. Efter Gotter 142

C. L. Sander, Secretair:

Til Søvnen. Elegie 175

T. Thaarup, Theaterdirecteur:

Ved en hæderværdig Kones Grav 140

Ved en Venindes Grav 177

J. Zetlitz, Capellan i Lie:

Til Recensenten af forrige Charis 17

I Stavangers Klub den 15 Martii 166

A. Ohlenschläger, Skuespiller:

Melodiens Almagt 152

1439
8

Frederiksberg Kommunes Biblioteker
4614771151

MÅ KUN BENYTTES
PÅ LÆSESALEN